

DŽEK
SLEJD

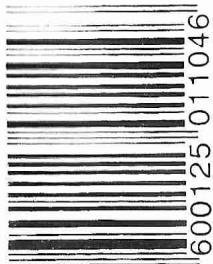
BROJ
99

ŠEUN

CENA
400 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

AVANTURA

8 600125 011046

★ **SEJN** ★

BROJ 99.

DŽEK SLEJD
AVANTURA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN 99

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN'S FLIRT THE COUNTESS

Recenzija
Lidija TOT

Prevod i adaptacija
Lidija TOT

Lektor
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Erika KOČIŠ-HORVAT
Julijana KARDOŠ

Štampa: 29. VII 1987.
Tržište: 16. VIII 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRA-
GINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade —
SHAYN'S FLIRT THE COUNTESS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa
GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn se prislonio sa svojim „parker” revolverom uza zid stare manastirske ruševine. Stajao je tako u hladovini dok je sunce sa strane nemilo pržilo.

Unaokolo su zujali komarci, a cvrčci u travi su neometano izvodili svoju pesmu. U blizini manastarskih ruševina nalazila se baruština iz koje je dopirao kreket žaba.

Šejn se našao u zamci.

Znoj mu je sa čela curio niz obraze. Košulja mu je bila potpuno mokra.

Mala Indijanka iz plemena Vejkuri pripila se uz njega. Nije osećala ni vrućinu ni opasnost koja mu je pretila. Svu svoju pažnju je posvetila njemu, jer ga je volela i obožavala.

Dovoljno je bilo da je on pogleda, pa da njene male smeđe oči zasvetlucaju od zadovoljstva i sreće.

Uvek bi ga zanosno pogledala. Taj prodoran zavodnički pogled je odavao njene želje.

Zatim se priljubila još čvršće uz njega, milujući ga nežnim pokretima ruke ispod pojasa.

Delovala je zanosno. Bila je izuzetno vitka, iako mu nije dosegala ni do pojasa. Lice sa izražajnim jabučicama odavalo je pravu strast.

Šejnu se svidala i rado se predavao njenim strastima, ali sada nije bilo prilike za to, jer im je život bio u opasnosti. Puna obožavanja uputila je svoj pogled prema njemu.

Odjednom se začuše koraci.

Akustika u ruševinama je bila toliko loša da se nije moglo tačnije odrediti iz kog pravca dolazi zvuk.

Šejn rukom podiže devojkicu i prisloni je uza zid. Bila je laka kao pero.

Sreo je pre nekoliko dana u sirotinjskoj četvrti, misleći da je dečaćić poveo je sa sobom.

Tako nežne konstitucije ličila je na dete, ali ona to više nije bila. Sigurno je već imala preko dvadeset godina. Starost se teško mogla proceniti kod Vajkuri žena, koje su živele na neki poludivlji način. Pitati ih za godine bilo bi besmisleno, jer Vajkuri nisu brojali godine života. To je za njih bila potpuno beznačajna stvar.

Govorila je lošim engleskim jezikom, koji je naučila u manastiru. Znala je čak da otpeva i neke pesmice na engleskom, ali neki drugi rezultati školovanja nisu se primećivali.

Svaki put kada bi Šejn naišao na Vajkuri pleme iznenadila bi ga bezbrižnost i radost kojom provode dane i na koji način se predaju životnim užicima.

Šejn se odjednom ukoči i zaustavi dah.

Nečija senka se videla ispred njih na ispucanoj zemlji. Šejn usmeri svoj revolver prema silueti.

Na oštećenom krovu obraslom bršljanom primetio je i drugu senku. Bila je samo pet metara udaljena od prve.

Šejn se pitao kako nije ranije primetio tipove na krovu.

Odjednom, nastade tajac — cvrčci su prestali da cvrče, a žabe su prestale da krekeću, kao da su svi predosećali da se nešto sprema.

Neugodna tišina trajala je samo nekoliko sekundi, a onda je prekinula zagluvljujuća paljba iz pištolja.

Komadi žbuke sa zidova odvajali su se i padali na isušenu zemlju. Sve je to delovalo zastrašujuće.

Uz poseban tupi tresak čuo se pad ljudskih tela na zemlju.

Bila su to tela tipova koji su se šunjali na krovu. Tela su ležala nepomično na zemlji. Samo se oko jednog povećavala crna mrlja sa posebnim sjajem koja je odavala poslednji tračak života koji se gasi.

Obojica mrtvih bili su Meksikanci. Noge su im bile bose, prašnjave sa ispucanom debelom kožom na petama. Ovako bos kao mačke su se penjali po krovu manastirskih zidina.

Šejn prislonjen uza zid usmeri pogled u pravcu bleska koji je otkrivao cev revolvera nakon pucnja. Paljba je prekinuta i ponovo je zavládala tišina puna napetosti.

— Jeste li vi sredili te nitkove? — upita Šejn dubokim glasom.

S druge strane manastira čuo se tiši, ali potvrđan odgovor.

Šejn još uvek nije shvatio pravu situaciju, kada začu u hodniku manastira škripu nečijih teških čizama. Koraci su se sve više približavali i uskoro se na desetak metara od Šejna i male Vejkuri pojavi silueta stasitog čoveka, koji je po odeći i govoru odavao Amerikanca.

— Sve smo ih sredili! — reče Amerikanac. — Sada možete slobodno da nastavite put sa vašom malom drocom.

Šejn se ležerno osmehnuo i spusti svoj „parker“ revolver.

Novi znanac se polako približavao. Ruke je još držao na obaraču revolvera.

— Ti pasji sinovi hteli su da vas srede — reče Amerikanac, — Vaša je sreća što nas nisu primetili.

Čovek zastade pred Šejnom.

Bio je visok, krupan muškarac širokih ramena. Imao je oko četrdeset godina. Bujna plava kosa mu je visila ispod šešira.

Šejnu je delovao izuzetno simpatično.

Akvida se zvala mala Indijanka. Skrivala se iza Šejna, držeći se za njegov pojas.

Čovek ih odmeri, a zatim pogleda Šejna, namigujući mu uzdržano.

— Prvi put ste u Meksiku? — upita ga smeškajući se. — Znaite li koliko je stara, koliko ima godina?

Šejn se trže i za trenutak sklopi oči.

— Prokletstvo! — dobaci Šejn. — Nije valjda da sam dete poveo sa sobom.

— Moglo bi se reći da ima oko dvadeset godina — rekao je nesigurnim glasom.

Čovek se zakašlja. — Druškane! — rekao je povukavši prvo šešir na čelo, a zatim opet na teme glave. — Ako vam je ona rekla neka onda tako i ostanе!

Šejn pogleda Akvidu pravo u oči, koje su blistale posebnom privlačnošću. Osetio je da mu se dopala tako mlada, a tako divlje zrela.

— Ja sam... — plavi odjednom začuta i okrete se.

Iz mračnog hodnika su brzim koracima dolazila dva muškarca.

— Sredili smo osmoricu ovih bandita, Bene! — viknu jedan od njih. — Dvojica su nam pobjegla.

Zastali su i pogled uperili u Šejna i malu Vejkuri. Jedan od njih je bio nižeg rasta, dok je drugi bio visok i mršav.

— Zdravo! — reče Šejn.

Obojica su podigli levu ruku u znak pozdrava.

Plavi pokaza rukom na malu Vejkuri. — Šta kažete na to, tvrdi da ima dvadeset godina! — dobacio je. — To mu je napričala!

Momci se bezobrazno osmehnuše.

Šejn se tada osećao kao da je skitnica i bavio se mišlju kako bi se te male prvom zgodnom prilikom otarasio.

— Zovem se Ben Klersmit — predstavi mu se plavi, pruživši mu ruku.

— Drago mi je. Ja sam Šejn!

Ben je raširio oči. — Šta! Odjednom je počeo da se smeje. I ona dva druga tipa počеше da se smeju.

Iza njih se pojavіše još četvorica.

— Bene, gde ste! Šta radite tako dugo! — viknu jedan od njih. — Moramo da...

— Dođite svi ovamo — viknu glasno Ben Klersmit. — Gledajte samo ko stoji tu pred vama! Šejn!

Njih četvorica pridoše s osmehom na licu i svaki se pojedinačno rukovao sa Šejnom. Šejnu je sve postalo jasno tek kada su se pojedinačno svi predstavili.

Momci su bili iz Sedme brigade.

Šejn je dobio nalog da se s njima nađe u Meksiku, ali ne kod ruševina napuštenog manastira. Ovo je bila puka slučajnost. Tako je bar mislio.

Namignuvši im reče: — Šesti mart 1936! Bila je to lozinka.

— Alamo — viknuše sva četvorica uglas.

Šejn je trebalo da im navede kao lozinku godišnjicu bitke za Alamo u San Antoniju u vreme teksaškog rata.

Oni su kao lozinku imali da navedu ime franjevačkog manastira, koji je u tom ratu pod vođstvom Viljema Trevisa branjen do poslednjeg čoveka u borbi sa meksičkim trupama.

Šejn je u Torionu trebalo s njima da se nađe, kako je predvidela uprava iz Vašingtona.

— Odakle dolazite? — hteo je da zna. — Do Toriona ima oko tristo milja.

— Tamo smo čekali osam dana — odgovori Ben Klersmit. — Dosadilo nam je, a pošto smo znali da jedini put do Toriona

vodi preko Montrea i Saltila krenuli smo ti u susret. Promatrali smo sebe i devojkicu držeći te za Meksikanca. Videli smo da imate problema s banditima, pa smo priskočili u pomoć. Završetak priče ti je poznat. Inače, već danima pratimo i pokušavamo da sredimo te pasje sinove.

Šejn pogleda oko sebe, a zatim ih sve redom odmeri.

— Kako je to moguće da sam samo ja dobio naređenje da se maskiram u meksikansku odeću, a vi niste?

— Nemam pojma — slegnu ramenima plavi Ben. — Znaš da kod onih bezveznjakovića u Vašingtonu ne štima uvek sve, a osim toga, naš čovek se ne nalazi u Torionskom zatvoru nego u zatvoru u Saltilu. I ta je informacija remek-delo naše administracije u Vašingtonu.

— To znači da se moramo vraćati nazad — dobaci Šejn.

— Tako je — reče Ben Klersmit. — I to je razlog što vas nismo čekali u Torionu.

— Da vam predstavim svoju saputnicu — reče Šejn.

Šejn privuče devojkicu pored sebe i stavi joj ruku na rame. — Zove se Akvida! — predstavio je svima.

Momci su u znak pozdrava dotakli rukom šešire. Svi su u šali jedan drugom namigivali.

— Znači, sada smo kompletni! — reče Ben Klersmit. — Šejne, ti preuzimaš od sada komandu.

— U redu, krećemo svi! — viknu Šejn.

— Dovedite napred konje! — reče Ben Klersmit.

Momci krenuše manastirskim hodnikom.

Ben je išao sa Šejnom i malom Indijankom.

Šejnov konj je bio privezan pored manastira u hladovini. — Klersmit, zvuči mi to kao neko prezime iz Evrope? — upita Šejn znatiželjno Bena.

Plavi se smeškao.

— Rodio sam se u srcu stare Evrope pored reke Elbe u mestu Keršembrod — reče Ben. — Imao sam deset godina kada su mi roditelji jedrenjakom prešli Atlantik, tako da već trideset godina živim u Sjedinjenim Američkim Državama.

— Kaži mi samo odakle ti ta ideja da ta mala Indijanka ima dvadeset godina? Jel' ti to ona tvrdi? — upita Ben.

— Ne! Zašto pitaš?

Ben Klersmit se smejao na sav glas. — Neka ti je sa srećom! Ne želim da ti kvarim zabavu.

Šejn se zamislio.

— Govori kada si već počeo! — dobaci mu Šejn.

— Čoveče, ta sigurno već ima preko pedeset godina!

— Šta pričaš? Šejn zastade pogledavši Akvidu u lice.

Akvida se zaljubljenost priviła uz Šejna da bi rasterala njegove sumnje.

— One su ti i sa sedamdeset sposobne da zavedu muškarce. Neke znaju odjednom i dvojicu da srede — dobaci Ben.

— Živeo sam godinu dana s njima — reče plavi milujući Akvidu po licu. — Razumeš li me bakice? — nastavi Ben.

— Da, razumela sam vas — reče Akvida sa osmehom na licu.

— Koliko imaš dece kod kuće? — upita je Ben.

— Šta ti je? — reče Šejn koji još nije poznavao, niti je čuo o Vajkuri Indijankama. — Ta još nikada nije bila majka — to se može na njoj videti!

— Kod tih se nikada ne zna! — nastavi Ben.

— Dečicu nisam brojala — reče Akvida, sa nedužnim osmehom na licu.

Šejn je začuđeno pogleda. Nije verovao svojim ušima.

Momci su se pojavili sa konjima. Sa sobom su vodili i šest natovarenih mula.

— To je sve eksploziv! — objasni Ben Klersmit.

— Hoćete čitav Saltilo da dignete u vazduh? — upita Šejn.

— Jesi li već video zatvor? Ovom količinom eksploziva možda ćemo uspeti da napravimo neku bednu rupu u zidu.

Ben Klersmit polapša desnicom Šejna po ramenu i samouvereno pođe prema svojim ljudima.

Šejn je brzo uzjahao konja. Ispružio je ruku prema Akvidi i povukao je k sebi u sedlo.

Ona se umiljato privijala uz njega.

To je bila, znači, žena od pedeset ili šezdeset godina? Pri toj pomisli osećao se mučno, jer Akvidino milovanje nije više uzimao kao strastvenu neobuzdanu mladost, nego seksualno izživljavanje starije i iskusne žene.

— Zatvor u Saltilu je vojni zatvor, to ti je sigurno već poznato — dobaci jedan od momaka. — To je prava tvrđava.

— Da čitavu stvar pretresemo još jednom — ozbiljno je rekao Šejn.

Ben Klersmit se glasno nasmejao. — Zar ne vidiš da nas je ovog puta poslato sedmorica.

Šejn je klimnuvši glavom odobravao Benova zapažanja.

— Otkada sam pripadnik Sedme brigade isključivo sam radio sam — reče Šejn. — Ponekad oko nekog izuzetno škakljivog zadatka bili smo dvojica. Ali osmorica za obavljanje jednog tajnog zadatka, toga ranije nikada nije bilo.

— Momci u Vašingtonu znaju tačno da nas šalju u smrt, Šejne.

— Moramo se izvući! — odgovori Šejn.

Akvida se još više priljubi uz njegove grudi, ali Šejnova pažnja je bila sada orijentisana na odgovornost koju je imao za ljude koje je predvodio. Bilo mu je jasno da ih vodi u pakao.

U ovoj igri su već karte podeljene na stolu, a smrt je predviđena kao trijumfalni as. Smrtnu presudu na stratištu. Nije mogao sebi da stvara bilo kakve iluzije.

Akvida se čvršće privila uz njega.

On se sam prevario, a nije ona njega varala, pa zašto bi onda ona trebalo da ispašta.

Kada je pomislio samo na te nežne ruke kojima ga je milovala.

Koža joj je bila nežna kao da je od svile ili baršuna.

Šta je Ben znao o Vajkurima, mislio je Šejn. Možda je on Akvidu pogrešno shvatio kada je govorila o deci.

Šejn se ljutio na sebe što je dozvolio da mu neko napuni glavu pričama, i to prosto neverovatnim.

Akvidino telo je bilo glatko i čvrsto. Nisu se primećivali tragovi trudnoće. Taj plavi tip iz Ketšenbroda ili kako se već zove to selo u Evropi, izmišlja gluposti.

Hvatao ga je bes. Trebalo je drugačije da reaguje kada je Ben podrugljivo govorio o Akvidi.

Pomilovao je nežno njenu ruku i pustio je.

Onda je osetio njene ruke na svom telu koje su vodile u beskrajno milovanje.

Šejn se konačno prepustio njenom milovanju.

II

Porfirio Diaz, predsednik Meksika izabrani naslednik Benito Juareza nije samo u Meksiko Sitiju vodio borbu za učvršćenje svog položaja već u čitavoj zemlji.

U čitavoj zemlji su se dizale pobune. Razvilo se više partijskih struja koje su htele da ga sruše sa vlasti da uspostave ponovo demokratiju.

Komandosi su napadali garnizone i njemu verne trupe. Generali, guverneri i članovi vlade padali su kao žrtve organizovanih atentata po čitavom Meksiku.

Porfirio Diaz nije imao drugog izbora, nego da se čvrstom rukom suprotstavi pokretu otpora.

Njegova mržnja je prvenstveno bila usredsređena prema Sjedinjenim Američkim Državama, koje su navodno pokret otpora snabdevale oružjem. Za to su se i našli brojni dokazi. Zbog toga je Porfirio Diaz stavio iza rešetaka američkog ambasadora, osudivši ga na doživotnu robiju.

Prema optužbi američki ambasador je učestvovao u organizovanju nekih terorističkih akcija protiv Porfiria Diaza u glavnom gradu Meksika za što je Diaz imao dokaze.

Iz istih razloga nastala je zategnuta situacija između dve zemlje.

Predsednik Sjedinjenih Američkih Država postavio je u tajni zadatak Sedmoj brigadi da oslobodi američkog ambasadora iz dobro utvrđenog meksičkog zatvora i vrati ga nazad u zemlju.

Sve je to trebalo izvesti u najvećoj tajnosti i da vlada Sjedinjenih Američkih Država ne bude dovedena u vezu s tim oslobađanjem.

Ljudi Sedme brigade, koji su vodili razne akcije čitavim Meksikom, bili su prepušteni samj sebi. Često nisu znali po čijem nalogu izvode neku akciju i koju cenu mogu za to da plate.

Predsednik Diaz je izdao naredbu da se ambasador Sjedinjenih Američkih Država prebaci iz zatvora u Torionu u vojni zatvor u Saltilu.

Istovremeno je naredio da upravnik zatvora u Saltili treba da preuzme potpunu odgovornost za čuvanje američkog ambasadora. Ujedno je upravnika zatvora, koji je bio kapetan po činu, unapredio u pukovnika. Na taj se način upravnik zatvora lako domogao novog čina.

Ambasador je bio bolesljiv čovek i imao je oko šezdeset

godina. Zvao se Bari Antoni Mur. Na licu mu se videla izmučenost koja je bila posledica tromesečnog robijanja. Odelo mu se nalazilo u izuzetno lošem stanju.

U Torionu su ga držali u ćeliji zajedno sa dvadesetoro meksičkih bandita i kriminalaca. U vojnom zatvoru u Saltilu imao je svoju samačku ćeliju. a hranu je dobijao iz oficirske kuhinje.

Pukovnik je to naredio.

— Sedite za moj писаči sto, mister Mur! — reče pukovnik, a da se nije okrenuo prema njemu.

Mur je krenuo do писаćег stola i seo.

— Imate li možda neke primedbe? — upita pukovnik.

— Vi ste dali nalog da me privedu! — odgovori Mur.

Pukovnik mu se okrete s osmehom na licu. — Da li mi dozvoljavate da vas priupitam kako se osećate smešteni u ovim uslovima?

— Hvala, dobro!

— Sigurno vam je poznato zbog čega sedite u zatvoru. O tome nema potrebe da razgovaramo — reče pukovnik. a zatim sede u kožnu fotelju, prekrstivši noge na kojima je imao skupocene kožne čizme.

— Imali ste sreću, mister Mur — reče pukovnik. Predsednik je bio blagonaklon prema vama. Mogao vas je osuditi na smrt. Međutim, s obzirom na vaš politički rang...

— Kao ambasadoru sledi mi imunitet — reče Mur nervozno.

Pukovnik podiže desnu ruku, ispruži kažiprst i zapreti. — Vi ste se mešali u unutrašnje stvari naše zemlje mister Mur. Vi ste podržavali pobunjeničke trupe protiv naše vlade. Kako oružjem, tako i novčano. Vas su pratili dugo vreme i na licu mesta su vas uhapsili.

— To je zavera! — uzviknu Mur. — Postao sam žrtva vaše zavere!

— Spreman sam da s vama o tome prodiskutujem, mister Mur. Vi ste osuđeni redovnim sudskim postupkom i na osnovu toga prebačeni u vojni zatvor Saltila. Menj je naredeno da vas čuvam. To mi je jedini zadatak. Ako smatrate da ste nepravедno osuđeni predajte tužbu dotičnom sudu. Koliko mi je poznato rok za podnošenje tužbe je već istekao, a odluka suda je pravosnažna.

Pukovnik sleže ramenima.

— Ja nisam sitničar! Prodaću vašu žalbu. O tome hoće li biti prihvaćena ili neće, ne odlučujem ja. — Mister Mur, ja sam vas pozvao iz sasvim drugog razloga. Da li vam je rečeno, zbog čega ste prebačeni za Saltilo?

— Ne! Nemam pojma.

— Mister Mur, nama je signalizirano da vaša vlada sprema akciju za vaše oslobađanje i da je čak uputila u Meksiko poznate komandose. Zbog toga mi je predsednik naredio, da vas smestim u ovaj vojni zatvor i da se pobrinem da ta akcija ne uspe.

— Nas dvojica to možemo sprečiti! — rekao je zatim smeškajući se.

Mur je ćutao.

— Ako bi tu grupu angažovanu za vaše oslobođenje uhvatili ovde pre nego što počnu akciju, naš predsednik bi bio spreman da tu čitavu stvar reši mirnim putem. Ljude angažovane za akciju osudićemo i po odležanoj kazni ćemo ih bez velike galame poslati preko granice. U tom slučaju o toj čitavoj stvari nećete naći ni reč u našoj štampi. Šta kažete na to?

— Ja ne znam kakvu ulogu bih u svemu tome ja mogao preuzeti — odgovorio je Mur, kojem kao diplomati i naravno kao zatvoreniku nije bilo u interesu dalje zaoštravanje odnosa između Sjedinjenih Američkih Država i Meksika.

Uostalom, Mur je već imao šezdeset godina. Ako se čitavo uzbuđenje smiri i odnosi među državama poboljšaju mogao bi i on s tim računati da bude pušten iz zatvora.

Pukovnik se smeškao.

— Možda znate da ovde u Saltilu postoji američki konzulat — reče pukovnik. Ja bih mogao vama omogućiti da uspostavite kontakt sa konzulom, potajno, bez našeg službenog znanja. Preko konzula biste mogli da se povežete sa komandosima, a mene biste kasnije obavestavali o njihovim planovima. Na taj način bismo ih mi bez velike muke iznenadili i pohvatali.

— Vi mene savetujete da izdam te ljude — Mur se uzbuđeno nagnuo napred.

— Neobične situacije zahtevaju i neobične postupke — reče pukovnik šireći ruke. — U ovakvim uslovima nas dvojica možemo sročiti rat između naše dve zemlje. Momci mogu biti kroz nekoliko meseci ili kroz godinu dana proterani preko granice. Garantujem da im neće faliti ni dlaka s glave. Ako ne postupite tako, bićemo prinuđeni da komandose osudimo na smrt, a to bi mogao biti povod ratnog sukoba između Sjedinjenih Američkih Država i Meksika. Razmislite još o svemu tome, molim vas.

Za vreme njegovog kratkog odsustva iz ćelije desile su se znatne promene. Na stolu je bio stolnjak. Umesto drvene klupe na kojoj je dosada spavao ugledao je pravi krevet sa belim čaršavom i jastukom.

Uz krevet je bio postavljen noćni ormarić sa mramornom pločom. Na noćnom ormariću je našao kožnatu kesu.

On uze kesu u ruke da pogleda sadržaj. Kesa je bila puna zlatnika.

Muru je srce počelo brže da lupa. Kolena su mu klecala. Morao je da sedne na krevet.

Ko se ne može podmititi? Bilo je to uvek pitanje cene. Razmišljao je da li da se poveže sa konzulom u Saltilu.

Nije hteo da izda komandose. Ne, to ni u kom slučaju nije hteo učiniti. Možda bi trebao upozoriti konzula da obustavi akciju i da komandose pošalje nazad u Ameriku. Za njega ionako nema spasa iz ovog utvrđenja. Zatvor je toliko ograđen i čuvan da bi svaka takva pomisao bila besmislena.

III

Na muli, obučen kao Meksikanac i s Akvidom u sedlu Šejn je jahao za Saltilo. Prošli su pored zatvorskog utvrđenja, po-

smatrajući visoke zidine načičkane tornjevima, kulama i gvozdanim šiljcima.

U zatvor se moglo ući samo sa jedne strane, i to kroz tešku najčešće zatvorenu kapiju.

Šejn nije bio razočaran, nije ga uhvatila malodušnost, jer drugo nije ni očekivao. Konačno, ne može se ni očekivati da se u jedan normalan zatvor jednostavno uđe i sa jednim zatvorenikom pod ruku ponovo izade. Tako nečeg nema ni u Sjedinjenim Američkim Državama a kamoli u Meksiku.

Jahajući na muli kroz grad i osmatrajući njegove delove Šejn se uputi drugovima komandosima u brda istočno od grada, gde su ga oni čekali u jednoj trošnoj kapeli.

— Kuda sad jašemo. Sejne? — htela je Akvida da zna.

— Nazad, našim gringosima. On je pogleda i osmehnu se.

Nije joj se sviđalo. To je Šejn već ranije primetio. Htela je da bude s njim nasamo.

— Zašto mi ne jašemo dalje sami — produži Akvida. — Bilo bi mnogo lepše. Oni nas stalno prate i danju i noću. Ne možemo se više ni ljubiti otkada smo s njima. Ja ih ne volim.

Šejn nije hteo da joj kaže zašto je došao u Meksiko i zbog čega ide sa drugovima u Saltiro.

— Hoćeš li možda da se vratiš natrag u svoje selo? — upita Šejn Akvidu, okrenuvši glavu prema njoj. — Ja moram neko vreme sa momcima da budem zajedno. Kroz nekoliko dana bi došao po tebe.

Ona se čvrsto privi uz njega. — Akvida i Šejn su nerazdvojni — rekla je. — Ne idem od tebe više nikuda. Čak i da ti momci s nama ostanu stalno.

Šejn iskrivi lice.

Na nebu su se pojavili oblaci.

Kada su napustili put počela je kiša.

— Uzmi me pod tvoj pončo — zamoli ga Akvida.

Šejn podiže levu ruku i dozva je.

Kao mačka se provukla i sela mu u krilo. Prekrpio je njeno telo pončom tako da su joj virile samo noge do kolena.

Akvida se radovala što pada kiša i što se zavukla pod pončo. Šejn je osetio na svom telu njene ruke. Za nju je bilo jednostavno, jer je imala na sebi samo crnu pamučnu haljinu, koja je dosezala do listova nogu. Mogla je zakopčati oko vrata ili je nosila tako da su joj ramena bila otkrivena.

Uzbudjenje je obuzelo Šejna.

Mala Akvida je gorela od strasti. Priljubila se uz njega.

Rukama ga je čvrsto obuhvatila i lice naslonila na njegove grudi. Pritajila se kao skriveni miš.

Lenje mazge bile su dovoljne, ali ne za dugo. Vrhovima mamuza ona prisili konja na kas i u galop.

Šejn nije mogao da veruje da bi jedna starica mogla na konju da bude tako vešta.

Konj je sam usporio i korakom se kretao dalje. Međutim, igra se još nije završila. Nakon što su prešli jednu milju ona ponovo počne da daje takt konju da pređe u kas.

Kiša je lila kao iz kabla. Ali ona na to nije obraćala pažnju. Čak ni Šejn.

Kada su za sat vremena stigli do kapelice, mala Akvida je sedela ponovo iza njega.

Ben je sa ostalim komandosima stajao ispred kapele, gledajući im znatiželjno u susret.

Šejn skide potpuno pokisao sombrero sa glave, istrese ga, a zatim ga ponovo stavi na glavu.

— Ne! — rekao je. Tu se sa eksplozivom ništa ne može uraditi. Kapiju bismo na taj način otvorili, ali time bi se izvršila čitava akcija.

Ušao je u kapelu. Momci iz Sedme brigade su ga gledali. Svi su seli zajedno oko logorske vatre.

Akvida je Šejnu donela sedlo i čučnula je pored njega sa glavom prislomljenom na njegovo rame.

— Oni bezveznjakovići u Vašingtonu! — reče besno Ben. — Kako su to oni sebi zamislili? U Torionu bi situacija bila slična. Tamo jedino zidovi nisu tako visoki i široki. Čitava akcija kako su je zamislili značila bi za nas samoubistvo.

Momci su potvrdili Benove reči klimnuvši glavom.

— Ali bez eksploziva i bar dve-tri rupe u zidu ili nekog prolaza nije moguće ni kod nas u Sjedinjenim Američkim Državama zatvorenika osloboditi iz zatvora — dodao je dugonja Jork ljutito.

— Mogli su bar ti pekarski šegrti iz Vašingtona da obidu zidove tamošnjih zatvora.

— Šta se smeješ, Šejne? — upita Ben pomalo ljutito.

— Šta imaš u planu? Hoćeš li možda tunel da kopaš ispod zidina do ćelije našeg zatvorenog ambasadora? Pre bi trebalo saznati u koju ćeliju je smešten.

Tako nešto sam i mislio — odgovori Šejn smirenim glasom.

— Jedan od nas bi trebalo da uđe u zatvorsku tvrđavu — reče Volt Plumer. Bio je to zdepast, ali razborit i oprezan čovek. — Može da se preobuče u običnog vojnika, jer takvu meksičku uniformu nije problem nabaviti. Ti vojnici iz tvrđave izlaze da bi se opskrbili hranom i drugim potrepštinama. Tako obučeni moći ćemo proći kroz kapiju.

— A kako ćemo izaći? — upita Ben, gledajući ljutito Plumera.

— Napravićemo manje pakete eksploziva sa kraćim fitiljima. Na taj način bismo mogli do probijemo put iz zatvorske utvrđenja.

— Pre nego što bismo odlučili šta da poduzmемо potrebno je dva do tri dana konstantno motriti ulaz u tvrđavu — reče Seli, koji je već imao iskustva u sličnim poduhvatima.

Iskustvo Selija nije poteklo iz akcija po Meksiku. Oslobađao je ljude iz običnih kuća, a ne iz utvrđenja kakvo je ovo bilo.

— U redu! — reče Šejn. — Organizovaćemo noćnu stražu. Motrićemo na zatvor, pa ćemo nešto već smisliti. Kao doprema hrane za kuhinju ili nešto slično.

— Možda bismo se mogli povezati sa američkim konzulatom u Saltilu — glasno je mislio Ben. — Tj više znaju, a mogli bi nam dati neke korisne informacije.

Šejn podiže odbijajući ruku.

— Samo polako, Bene — dobaci Šejn. — Američki konzul je sigurno Meksikanac. Službenici konzula su isto najverovatnije Meksikanci. Jedan konzul ne mora poštoto biti i prijatelj Amerike.

— Mnogi zaduženje konzula prihvataju iz čisto ekonomskih razloga. To može biti jedan način, Bene, ali ja bi to uzeo za poslednju varijantu. Predlažem da ipak sami motrimo na zatvorsko utvrđenje. Da bismo to mogli moramo se približiti zidinama.

Preko puta ulaznih vrata u tvrđavu primetio sam nenaseljenu kuću — reče Plumer. — Možda bismo nju mogli iznajmiti. On ih zatim sve pogleda upitnim pogledom.

— Nema problema — reče Ben. — Novca imamo dovoljno. Šejn se nasmeja.

— Ali, mi nismo mislili na jednu stvar — dobaci Šejn. — Meksikanci znaju već da se planira akcija za oslobođenje ambasadora, pa će ti pasji sinovi oko tvrđave motriti na gringose i ako vide kojeg dići će uzburu. Pogotovu kada bi se nas osmorica tamo uselilo. Mi ne samo što izgledamo kao gringos već i smrdimo na njih.

Momci se nasmejaše.

— Dakle, akcija broj jedan je pribavljanje meksičke odeće — reče Ben zapovedničkim glasom.

— Tačno! — nastavi Šejn. — Ali ostavite da vam i braće izrastu, znači nema više brijanja. U jelovniku na prvo mesto dolazi od danas beli luk.

— Fuj, do vraga! — reče Jork s prezrivoim izrazom lica pri samoj pomisli da mora jesti beli luk.

— Kada svi jedu beli luk onda više to nikom ne smeta — reče Šejn, smeškajući se i rukom zagrlji i privuče Akvidu k sebi. Ona se kao mače priljubi uz njega i od zadovoljstva počea milovati po ruci.

— Iz opreznosti bi svaki od nas trebalo da ima i žensku, jednu Meksikanku ili ovakvu iz Vajkuri plemena — ozbiljno dobaci Plumer.

Momci se glasno nasmejaše. Tom idejom su bili oduševljeni. Razlozi su bili razumljivi. Već su nedeljama na putu, i to samo muškarcima. Prijalo bi mnogima od njih bar i kraće društvo neke žene.

Već se duže vreme ne podsmevaju Šejnu zbog male Vajkuri, nego mu naprosto zavide. Razgovor o godinama male Akvide više nije bio važan. Ipak je bila žensko. Većina je počela ocenjivati kao zgodnu i privlačnu.

— Znači, dogovoreno i zaključeno — šeretski doda Šejn. — Sutra ujutro će dvojica odjahati da kupe meksikansku odeću i iznajme tu kuću pored tvrđave i da potraže neke ženske.

— Jedna drolja košta pola dolara na dan — dobaci Jork. — Mislim da bi trebalo uzeti dve do tri ženske. Tada bi kamuflaža bila potpunija.

Momci se na sav glas nasmejaše. Svi su bili za to. Razgovor o ženama im je svima zagolicao maštu.

— Prerušiti se to je sada najvažniji zadatak — složio se

i Šejn sa mišljenjem ostalih. Konačno nije mogao drugima zabranjivati što je i on posedovao.

— Jednu ženu.

— Ali je ta žena sledećeg jutra nestala.

Šejn se probudi i htede da uhvati Akvidu, ali mu ruka nađe prazninu na mestu privržene žene. Podiže se na laktove i pogleda unaokolo. Jedan pogled je bio dovoljan da ustanovi da ne fali samo Akvida nego je nestao sa njom i njegov konj. On ustade i proteže ruke i noge. Vetar je rasterao oblake. Sunce se upravo pojavljivalo na horizontu. Međutim, to ga u ovom trenutku nije interesovalo.

Nije hteo da digne galamu i probudi ostale. U grlu mu je zastao uzvik, Akvida!

Gledao je na sve strane koliko god je mogao videti u daljinu, ali nije video to što je tražio.

Šta se dogodilo? Zašto je nestala? Akvida i Šejn su bili nerazdvojni. Kako sada da to protumači.

Kuda je mogla odjahati?

Ben izađe iz trošne kapelice i približi se Šejnu. Pospano je gledao prema izlazećem suncu.

— Šta se dogodilo? — upita Ben.

— Akvida je nestala — reče Šejn.

— Šta pričaš?

— Nestala je i odvela i mog konja.

Ben ga iznenađeno pogleda. — Šta to sada može da znači.

— Ne pitaj me! Ti si se hvalio da si godinu dana živio kod Vejkuri plemena i da ih dobro poznaješ. Pre bi ja mogao tebe da pitam šta bi mogao biti uzrok njenog nestanka. *

Ben se zagleda u jednu tačku. — Prokletstvo! Ta drolja! Mi smo o svemu pred njom razgovarali. Sedela je tako mirno kao da nj reč ne razumè. Ipak je sve tačno razumela. Sigurno je odjahala da nas izda.

Ben se okrete i požuri nazad u kapelu da probudi momke.

— Dižite se, momci! Vejkuri Indijanka je odlepršala! — pozva ih sa stanovitom nervozom u glasu. — Moramo računati s tim da se svakog trena ovde može pojaviti meksička konjica.

Komandosi skočiše na noge, spakovaše svoje stvari i pojurili prema svojim konjima. Bili su spremni za pokret.

Šejn opsova. Nije mogao sebi da objasni ponašanje Akvide.

Ben mu priđe. — Mi smo sada spremni, Šejne! Biće najbolje da napustimo kapelu!

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Hajde uzjaši! Jahaćemo na mom konju — reče Ben i potapša ga desnicom po ramenu. Možda je mala htela samo da se domogne tvog ridana. Dodite momci, krećemo!

Komandosi uzjahaše konje i napustiše građevinu kroz vrata sa širokim lukom.

Začu se pucanj, a zdepasti Plumer se kriknuvši sruči na zemlju.

— U zaklon! — viknu Šejn.

Momci prestrašeno ustuknuše nazad, vukući i konje za so-

bom. Brzo su uzeli puške u ruke i bacili se na zemlju levo i desno od potpornih stubova.

Jork zgrabi Plumeru za ramena i povuče ga u unutrašnjost kapele.

Sa revolverom u levoj i „parkerom” u desnoj ruci Šejn se spusti na kolena, prislonivši rame uz potporni stub.

— Prokletstvo. Šejne! — procedi kroz zube Ben. — Ta stara veštica! Nahuškala nam je vojsku na vrat.

— Dajte eksploziv ovamo! — viknu Šejn.

Ben ga zapanjeno pogleda, naceri se ko đavo i okrete se. Dva momka otpuzaše s njim do mazgi.

Šejn je vrebao i čekao da se pojavi negde neprijateljska glava.

Na malom platou nedaleko od kapele raslo je drveće i grmlje i činilo je skoro neprobojnu prepreku.

— Zašto vojska još ne napada, šta čekaju? — pitao se Šejn. Zatim pogleda u pravcu kapele. — Požurite! — viknuo im je.

Morali su sebi prokrčiti put pre nego što bi neprijatelju stiglo pojačanje.

— Hej, amigosi! — čuo se iznenada neki glas. — Predajte se! Bacite oružje i izadite sa podignutim rukama uvis. Jedan iza drugog.

Tip je govorio španski.

Šejn začu iza sebe šuštanje i naglo okrete glavu. Ben se našao iza njega. U rukama je držao veću količinu eksploziva. Pet eksploziva je bilo u jednom svežnju.

Delio ga je momcima levo i desno od njega, a jedan svežanj je pružio Šejnu. Iščekivali su ga napeto.

— Što se ne pokažeš kopile jedno — procedi Ben kroz zube.

— Hej! — viknu Šejn na španskom. — Ko ste vi?

Ben i on se pogledaše.

— Šta ti misliš? — upita Ben promuklim glasom.

Šejn napravil grimasu — Banditi!

Oni hoće da nas srede.

Šejn se pomeri — ne ispuštajući iz vida drveće gde se neprijatelj ušančlo.

— Kako je Plumeru?

— Mrtav je — procedi kroz zube Ben.

Šejn ga na kratko pogleda.

— Amigosi! — čuo se opet glas. Vi imate dosta vremena da razmislite o svojoj sudbini. Izadite sada ako mislite da ostanete u životu.

— A ako ne izađemo? — viknu Šejn na španskom.

— U tom slučaju možete da se oprostite od života! — viknu jedan od bandita.

Šejnu se učinilo da zna gde mu se sagovornik nalazi.

— Bene! — reče on.

Ben uze „vinčesterku” u ruke.

Šejn dohvati svežanj eksploziva i odmerenom brzinom baci ga u pravcu šumarka.

Ben je sa „vinčesterkom” na ramenu pratio pogledom svežanj eksploziva i kada je bio iznad šumarka gađao ga je.

Začula se snažna eksplozija.

Svetleća munja proširila se u deliću sekunde u užarenu loptu.

Izazvani pritisak uskovitlao je oblak prašine iznad kapele tako da se na momenat ništa nije moglo prepoznati.

— Seli! — viknu Šejn. — Džek!

Oba momka upute drugi svežanj eksploziva ka šumarku. Iza njih su stajali drugovi sa puškama i gađali u određenom momentu.

Eksplozija je uzdrimala plato. Čula su se zapomaganja. Konji su glasno rzali.

Šejn skoči i pojuri prema platou. Ostali komandos krenuše za njim. Ušli su u šumu i sklonili se iza drveća.

Bili su to banditi.

U paničnom strahu dvadesetorica bandita je bežalo kroz šumarak. Mrtve nisu nosili sa sobom.

— Na te kućkine sinove nisam računao — uzdahnu Ben.

Šejn sa komandosima pročešlja šumarak, ali su tamo ležali samo mrtvi. Ranjene su odneli. Šejn se nadao da će naći konja, ali uzalud.

Krenuli su natrag prema kapeli.

— Moramo odmagliti oдавde! — požurivao ih je Ben. — Eksplozija se sigurno i drugde čula.

— Najpre treba Plumera da sahranimo — dodao je Šejn.

Pored kapele su iskopali grob.

Kada su napustili kapelu sunce je već bilo u zenitu.

Jahalj su kroz šumu prema putu. Neki jahač, koji je bio udaljen milju od njih dolazio im je u susret.

Šejn sjaha sa Plumerovog konja. Momci su isto zaustavili svoje konje.

Bila je to Akvida i jedan stari Meksikanac, koji je iza nje sedeo na ridanu.

Sa „parkerom” u ruci Šejn pođe nekoliko koraka napred.

Akvida se smeškala kada je pred njim zaustavila ridana.

— Ovo je Rafaelo — reče ona. — On zna jedan tajni hodnik ispod zidova zatvorskog utvrđenja u koji ti hoćeš da uđeš sa svojim komandosima.

Šejn se okrete i pogleda svoje drugove.

Pogledi momaka su bili bezizražajni.

— Jesi li ti ovo čuo Bene? — Šejn se nasmeja, priđe bliže svom ridanu i odmeri starog Rafaela.

Izgledao je jadno. Imao je bradu i slamnati sombrero pun rupa. Ostala odeća mu je bila u dronjcima. Bose noge su mu bile u izderanim sandalama. Starac je bio sama kost i koža. Tako je u tom trenutku delovao na Šejna.

— Tajni podzemni hodnik? — upita Šejn.

— Da! — reče Akvida. — On bi vam za malo novca pokazao kako se može ući u tvrđavu, a da vas ne vide vojnici.

— Za koliko novca?

— Daj mu jedan zlatni pezos! — reče Akvida.

— Daću ti deset zlatnika ako nas odvedeš u zatvorsko utvrđenje — nastavi španski Šejn. — Pet sada, a pet kasnije.

Stari se radosno smejao. Nije imao više ni jednog zuba! Ruka koju je pružio Šejnu više je ličila na ptičje kandže.

Šejn iz džepa izvadi pet zlatnih pezosa i izbroji ih starcu na dlanu.

Akvida se smeškala i sjahala s konja. Isto je to učinio i stari Meksikanac.

— U snu sam se setila nečeg — reče ona. — Zato sam odmah odjahala čim sam se probudila. Ti si tako duboko spavao da te nisam htela buditi. Sada ne treba toliko da se brineš. Stari Rafaelo će vas voditi. Niko vas neće primetiti.

Ben sjaha s konja i pride Šejnu.

— Nadam se da to nije neka klopka — reče Ben s nevericom. — Odakle ti poznaješ tog starog Rafaela?

— Rafaelo je pošten čovek! — reče Akvida. — Od kuda ga znam? — Ja ga poznajem od ranije.

— Sigurno nije iz plemena Vejkuri! — reče Ben.

— Rafaelo je iz Jukatana — odgovori Akvida. — Kao dete je došao u Saltilo. Čuvao je ovce, koje su uginule. Od tada on prosi u gradu. Svi prosjaci zimuju pod zidinama.

Ben se zagleda u Šejna. — Šta ćeš sada?

— Krenuću da vidim taj tajni hodnik — reče Šejn. — Vi možete u međuvremenu da napravite negde kamp. Ja ću dotle odjahati sa starim. Daćemo mu Plumerovog konja.

— Hoćeš li da se upuštaš u to? — upita Ben. — U Saltilu ima sigurno dvesto prosjaka. Ako svi znaju za tajni hodnik onda je i vojska čula o tome.

— Ne! — reče Akvida. — Samo prosjaci znaju za hodnik. Vojnici su ih pre mnogo godina zazidali. Jedan hodnik su ipak previdili.

— Uzmi konja! — reče Šejn starom i pokaza na Plumerovog konja. — Pokaži mi onda taj podzemni hodnik.

Stari ode do Plumerovog konja i uzjaha ga.

Šejn uzjaha svog ridana, a Akvida se spretno pope iza njega.

— Šejne! — viknu Ben povišenim glasom. — Nadaймо se da ćeš se živ vratiti.

— Ne bojte se! — odgovori Šejn cereći se. — Sa starim i Akvidom ja sam odlično prikriven.

Zatim je uzdama poterao ridana. Akvida se kao čičak zaključila iza njega.

— Potražite sebi neko mesto za kamp — reče Šejn i čizmom podbode ridana.

— Vрати se ovim istim putem nazad — viknu Ben za njim. — Mi ćemo te čekati.

Šejn podiže desnu ruku kao znak da je sve razumeo.

IV

Pukovnik Badias Karosa pogleda ga sa osmehom na licu i zavalio se u fotelju.

— Šta je sada, Tenijente?

— Odveo sam mister Mura lekaru da ga pregleda! — reče mladi oficir užurbano. — U međuvremenu sam bio u njegovoj sobi. Našao sam vrećicu u kojoj su bili zlatnici, senjor pukovniče. Polovina zlatnika fali.

Karosi se izraz lica naglo promenio. — Ko je sada izdajnik? — upita Karosa.

— Moji ljudi stalno motre na američki konzulat, senjor pukovniče. Međutim, do sada se tamo nije pojavio nijedan od naših čuvara.

Pukovnik se ledeno osmehnulo. — Tu će nam biti potrebno strpljenje. Ko je, do đavola, konzul? Zar nije neki uticajan Meksikanac?

— Američke interese tu zastupa senjorita kontesa Marija Lopez.

— Lopez? Rudnik u okolini Saltila se zove Lopez.

— Kontesa je vlasnica tog rudnika, senjor pukovniče! Mora da spada među najbogatije žene u Meksiku.

— Sigurno mora ta matora veštica da pravi dobre poslove s Amerikancima.

— Da, tako je, senjor pukovniče! Izvozi rudu u Sjedinjene Američke Države, a uvozi opremu za svoj rudnik. Međutim, što se tiče vaše izjave da je matora veštica tu grešite. To je mlada, zgodna žena koja ima oko dvadeset pet godina.

— Aha! — reče pukovnik podrugljivo. — Uz to je znači još i senjorita.

— Da! Neudata! Ima sve šta joj treba. Muž bi joj samo smetao. Najveći borci sa bikovima, poznati muzičari, slikari, stalno je obilaze. Njena potreba za muškarcima je kako se priča veća od potrebe američke uvozne opreme za njene rudnike.

— Niste li vi previše mladi da donosite takve sudove?

Tenijente se zacrveneo u licu.

— To je bilo pitanje, Tenijente — viknu pukovnik na sav glas.

— Preneo sam vam samo trač koji kruži po gradu, senjor pukovniče. Svi naši oficiri mogu vama to da potvrde.

— Znači tako! — reče pukovnik opušteno. — Ta gospodica konzul je po vašim pričama slobodna, neobuzdana ptičica. To je stvarno zanimljivo. U redu, ako je tako. Još ćemo se vratiti na to. Jeste li uzeli u razmatranje i naše gradske drolje?

— Da, senjor pukovniče! Međutim, u bordel poslednjih godina dana nije zalazio nijedan gringos.

— Tenijente! Niste valjda išli u bordel? Tamo gringos uopšte ne zalaze.

Pogledom je odmerio Tenijentea. Bio je previše mlad za takav zadatak.

— U redu! — rekao je. — Dobro ste obavili posao. Zahvaljujem vam, Tenijente. Samo nastavite tako. Slobodni ste! Idite! Pošaljite komandanta Linaresa do mene.

Tenijente mu je salutirao, brzo se okrenuo i napustio prostoriju.

Dva minuta kasnije neko zakuca na vrata.

Major Linares uđe i salutira mu. Imao je oko pedeset ga-

đina, a inače je bio pre pukovnika komandujući oficir tog vojnog zatvora. To je bio razlog zašto nisu mogli jedan drugog da podnose.

Linares je bio pravi debeljko. Videlo se po njemu da voli dobru klopnu i vino. Ali je bio poznat i kao ženskaroš. Međutim, devojke sa kojima se družio nisu pripadale nekom visokom društvu.

— Sedite, majore! — reče pukovnik, smeškajući se prijateljski.

Major skide svoju službenu kapu i sede.

— Kao što vam je poznato, Amerikanci spremaju oslobodilačku akciju — počeo direktno pukovnik da objašnjava. — Hoće mister Mura da izbave iz našeg zatvora.

Major se kruto osmehnu.

— Već sam čuo o tome — reče major. — Međutim, mislim da je sve to prazna priča. Već deset godina radim u ovom zatvoru i za čitavo to vreme ni jednom zarobljeniku nije uspeo beg. Osloboditi, je tek pogrešna reč. Na to mogu da se smejem.

— Verujem vam! — reče pukovnik. — Međutim, komanda Amerikanaca se nalazi već na putu ovamo ili je već tu. Poznajem te gringose! Ti veruju samo sebi i nikom drugom. A to znači da gringos za ovu akciju neće tražiti Meksikance već će sami hteti da je sprovedu. A ja sam sebi utuvio u glavu da te pasje sinove uhvatim i njihove glave predam našem predsedniku. Jeste li razumeli?

— Naravno da jesam!

Pukovnik se saže napred.

— Poznata vam je glad muškaraca koji su preko stotinu milja jahali — reče pukovnik gledajući majora. — Gde će se, znači, najpre da pojave ti gringos kod nas?

Major Linares počeo glasno da se smeje. — Mislite na ženske!

— Na jednu sasvim određenu sortu! — viknu pukovnik.

— Moram da vas razočaram — reče komandant. — Naši burdeli su previše prijavili za gringose. Teško bi se našao gringo koji bi se upustio sa našim drocama od deset pesosa.

Pukovnik se ponovo zavalio u fotelju.

— Tačno o tome i govorim! — nastavi pukovnik. Majore, Amerikanci su tu. Predosećam to. Sigurno su već njuškali oko našeg zatvorskog utvrđenja i sve registrovali. Međutim, pre nego što će ponovo nestati oni će hteti sigurno da za novac koji su dobili nešto i da dožive. A ja hoću da ih se domognem. Predsednik to očekuje od mene. Šta imate da kažete na to?

Komandant počeo brzo da priča. — Da, to nam ostaje jedino izbor iz viših krugova.

— Poznajete li takve žene?

Komandant se važno smeškao. — Ne mogu da ih izbrojim na jednoj ruci.

Pukovnik je lupkao rukom o sto.

— Sada ćete dobiti važan zadatak — nastavi pukovnik. — Unaprediću vas za jedan čin ako mi javite čim saznate da se neki od gringosa nalazi kod neke od tih žena. To unapređenje će uslediti čim mi privedete jednog od tih tipova.

— Ako Amerikanci nisu tu ne mogu samo tako da ih izmislim.

— Amerikanci su tu! — viknu sav uzbuđen pukovnik lupajući pesnicom o sto tako jako da su papiri leteli na sve strane, a mastilo se prosulo na njih.

Debeli se podigao sa stolice i krenuo prema vratima. — Ako vi tako kažete, pukovniče! Dovešću vam te tipove.

— Ostanite tu! Kuda ste krenuli!

Komandant polako sede nazad na stolicu.

— Poznajete li Mariju Lopez, gospođicu konzul?

Komandant lupi rukom po svom kolenu. — Kao dete mi je jahala na kolenu, mala kontesa!

— Znači, odlazili ste u njihov dom.

— Kada vam kažem! Već godinama se znamo.

— Uvedite me u to društvo! — zahtevao je kategorički pukovnik.

— To je najmanji problem, senjor pukovniče — objasni komandant smeškajući se. — Sutra uveče će se u kontesinoj kući održati veliko slavlje. Pravite mi društvo.

— U svečanoj uniformi?

— Podrazumeva se! Upoznaćete poznate ljude iz Saltila, senjor pukovniče.

— Pa! Nisam baš zainteresovan da ih sve odjednom upoznam — odgovori pukovnik. — Gospođica konzul mi je u prvom redu najvažnija. Hoću da uhvatim Amerikance. Čitavu bandu, koja se usudila da dođe ovamo u Meksiko sa zadatkom sprovođenja akcije sabotaže. A vi ćete mi obezbediti kontakt s tim dotičnim ženama. Čim se kod njih jedan jedini Amerikanac pojavi dužni ste da mi tu informaciju saopštite bez odlaganja.

Komandant je ustao sa stolice. — Po vašem naređenju, senjor pukovniče.

Pukovnik klimnu ljubazno glavom, a debeli komandant se polako udalji.

V

Šejn, mala Vejuri i stari Meksikanac čekali su da padne mrak u predgrađu velikog grada u jednom parku koji se nije održavao.

Zatvorsko utvrđenje se nalazilo visoko iznad grada. S druge strane nalazila se klisura obrasla žbunjem. Put do zatvorskog utvrđenja vodio je kroz gusto naseljenu stambenu četvrt Saltila. Po smradu se moglo reći da se u blizini nalazila neka kožara.

Šejn je svoj revolver držao pod širokim pončom, a sombrero je nabio na čelo i zajedno s Akvidom koraćao je iza starog Meksikanca.

Starac je brzo koraćao. Šejn je čuo kako se stari poigrava sa novčićima u džepu. Vukla ga je svaka krčma koju bi ugledao. Gde bi drugde!

Šejn je brzo koraćao.

Akvida je užurbano trčala za njim, ali se brzo zadihala! Po kućicama su gorele sveće. Uličice kroz koje su oni išli

bile su mračne i prilično uske. Bile su taman toliko široke da je samo zaprega sa magarcem mogla proći. Pešaci bi tada morali da se sklone pored zida neke kuće.

Mala uska uličica bila je vrlo prometna. Ispred vrata su stajali ili sedeli Meksikanci i međusobno razgovarali. U mraku su se teško mogle prepoznati siluete ljudi.

Između kuća se odjednom završila uličica.

Stari je krenuo uskom stazom kojom su zatim nastavili, ali uzbrdo.

Starac je užurbano išao ispred njih. Između drveća išli su uzbrdo sve dok se videla svetlost gornjeg dela grada koja je bila u istoj visini sa ulazom zatvorskog utvrđenja.

Starac je zastao.

— Tu smo! — rekao je.

Šejn ništa nije video. Stari se začas izgubio. Akvida uhvati Šejna za ruku i povuče ga u žbunje. Osetio se vlažan i plesniv vazduh. Bio je to ulaz nekog bivšeg rudnika, takve visine da je Šejn uspravno mogao da hoda.

Čulo se nečije glasno smejanje.

— Klošari! — šapnula mu je Akvida na uho. — Proći ćemo pored njih.

Odjednom su ugledali slabo svetlo.

Hodnik je vodio na desno. Mogli su da vide te ljude. Šestorica starih ljudi, koji nisu znali za dom, čučali su ili ležali po podu, pili su vino i razgovarali među sobom.

Stari je malo porazgovarao s njima, ali su ubrzo krenuli dalje.

Jedan od klošara im se smejao pošto su bili dvojica muškaraca i jedna žena, a nestali su u mraku.

Inače nisu uopšte obratili pažnju na njih.

Opet je hodnik rudnika skrenuo. Stari je zastao, upalio šibicu i zapalio zatim baklju koju je nosio sa sobom.

Brzo je krenuo dalje.

Hodnik je bio dugačak oko pola milje. Ubrzo su stigli do nekog stepeništa.

Šejn je izbrojao oko dvadeset stepenica.

Kada su stigli gore, hodnik se račvao u tri hodnika.

Posle sto jarda preprečila im se nekakva gvozdена rešetka. Stari se provukao. Akvida takođe. Međutim, za krupnog čoveka kao što je bio Šejn nije bilo izlaza.

Stari je zastao i osvetlio rešetku. Između stene i jedne gvozdene rešetke bilo je dovoljno mesta da se provuče. Stari mu pokaza da se tu provuče.

Šejn se teškom mukom provukao.

— Sada smo stigli u zatvorsko utvrđenje! — objasni stari na španskom. — Tu se dole nalaze ćelije u kojima su na smrt osuđene pustili da crknu od gladi.

Krenuli su dalje. Svaku ćeliju je stari osvetlio.

Šejn je mogao pod svetlosti baklje da prepozna mnoštvo mrtvačkih lobanja i kostura.

Stepenište je vodilo gore. Kada su stigli gore naišli su na drvena vrata.

— Iza vrata se nalazi prizemlje zatvora! — reče stari Rafaelo i preda Akvidi baklju u ruke. — Stigli ste u utvrđenje!

Niko nas nije video. Dovde klošari ne mogu stići. Te stare pijanice se boje duhova zarobljenika koji su umrli od gladi. Stari začuta za trenutak.

Pružio je Šejnu ruku.

Akvida je morala Šejna malo da podseti da bi shvatio šta hoće stari Rafaelo od njega.

Šejn je platio Rafaelu još pet zlatnika.

Stari je nešto promrmlija i brzo je sišao stepeništem.

— Nemoj da slomiš vrat! — viknu za njim Šejn.

— Ne brini za mene! — odgovori na to stari Rafaelo.

Akvida usmeri baklju prema vratima. — Zaključana su!

Šejn pogleda bravu i izvadi svoj mali džepni nož.

Stara brava nije predstavljala problem za njega. Pre nego što je otvorio vrata ugasio je baklju.

Potpuni mrak je bio iza vrata. Tu je bilo života. U mraku su bili smešteni ljudi. Daleko napred Šejn je ugledao slabo svetlo.

Hoćeš možda tu da me sačekaš? — upitao je Akvidu tiho.

— Ostaću s tobom! — šapnula mu je.

S revolverom u desnoj ruci, a držeći i devojkicu za ruku Šejn je pažljivo pošao hodnikom i tiho zatvorio vrata za sobom.

Kako tu da nađe američkog ambasadora?

Šejn je ipak bio zadovoljan. Ipak se već nalazi u zatvorskom utvrđenju.

Pažljivo su krenuli napred.

Hodnik je bio uzan. Levo i desno su bile ćelije. Čuli su ljude kako se miču. Neki su hrcali.

Jadni ljudi, mislio je Šejn. Tu je danju i noću bio potpuni mrak.

Na kraju hodnika je stepenište vodilo gore. Tu je gorela jedna svetiljka. Šejn i Akvida su se pripili uza zid. Pažljivo su osluškivali. Nikakav šum se nije čuo od gore.

Šejn preskoči po tri stepenice odjednom i ugasi svetlo sa gvozdеном cevi svog „parker” revolvera. Pri tome je pogledao nagore i mogao je da vidi kako stepenište vodi više spratova nagore.

Sasvim gore je gorelo svetlo.

Šejn se sprat po sprat kretao sa malom spretnom Vejkuri Indijankom. Na svakom spratu se račvao hodnik na levo i na desno.

Šejn je mogao samo da naslućuje da se i tu nalaze zatvorske ćelije.

Svetlost ih odjednom zaustavi. Sada su приметили šumove. Čuli su korake i glasove.

— Sačekaj tu! — šapnu Šejn.

— Neću! — uzviknu Akvida.

— Ti ćeš me bome sačekati! — rekao je gurnuvši je do zida.

Četvoronoške je krenuo sam napred sve dok nije video preko stepenica.

Ugledao je ćelije, petrolejske lampe su visile poredane na zidu. Levo od njega nalazila su se zaključana vrata. Šejn je razmišljao jesu li možda ta vrata vodila van zatvora.

Gde se do đavola mogao nalaziti ambasador? Da li je uopšte bio smešten u ovom objektu?

Pred sobom je video na kraju hodnika ljude u smeđoj uniformi koji su sedeli za stolom. Bilo je svetlo kao danju. To su bili čuvari. Činilo mu se da ih je četvorica.

Mora da su znali gde je smešten Amerikanac.

Šejn je stiskao usne. Da ambasador sedi u toj ćeliji zadatak bi bio previše jednostavan. Ali ako tu nije smešten...

Trebalo je pokušati ambasadora da oslobode.

Ako pogreše, čitav akcija može pasti u vodu.

Šejn odlučio da se povuče. Međutim, pre toga je hteo da zna u kom se delu tog prokletog zatvorskog utvrđenja nalazi.

Hitno se uspravio i preskočivši poslednju stepenicu stvorio se pored vrata, sakrio se i ukočeno je prisluškivao.

Čuvari nisu ništa primetili.

Šejn prisloni svoj revolver uza zid, izvadi mali nož iz džepa, i stavi ga u bravu. Munjevitom brzinom je izašao, zatvorivši vrata za sobom i prislonivši leđa uza zid.

Nalazio se u dvorištu zatvora. Pogled mu je bio uperen na zidine i kule utvrđenja koje su se jasno ocrtavale te noći na mesečini.

Svuda je gorelo svetlo. Oko visokih zidina nalazile su se zgrade sa mnoštvom malih prozora sa rešetkama.

Šejn opsova. Ambasador je mogao u svakoj od tih ćelija da sedi.

Desno od njega nalazila se kapija ispod jedne kule. Tamo je sve bilo osvetljeno. Videli su se pokreti nećijih silueta, a čuli su se i glasovi.

Šejn je dovoljno video!

Pre svega, sada je znao, šta treba da uradi da bi uspešno obavio zadatak.

Još jednom sve pogleda i ušunja se nazad u utvrđenje. Povukao se i zaključavši vrata krenuo stepeništem dole.

Akvida mu pođe u susret, obesivši mu se oko vrata. Uzeo je u naručje krenuvši dalje.

Nečujno se kretao taj krupan čovek sa Vejuri Indijankom kroz mrak.

Zaključao je i prva vrata za sobom. Upalio je baklju krenuvši sa Akvidom prema izlazu iz rudnika.

Klošari su spavali.

Vatra oko koje su sedeli bila je ugašena. Ni jedan od njih se nije pomakao kada su prošli pored njih.

Na izlazu iz rudnika Šejn ugasi baklju i brzim korakom krenuše niz stazu. Već je bila ponoć. U uskoj uličici nisu sreli ni živu dušu. Stigli su do svojih konja i uzjahali ih.

Akvida je sela ispred Šejna. Šejn je držao Palmerovog konja za uzde.

Konj je pošao. Međutim, mala Vejuri Indijanka je ubrzo na krilu krupnog čoveka jahala u galopu. Gore-dole letelo je njeno malo okruglo telo, a ona je jecala i stenjala, držeći se čvrsto rukama za grivu konja.

Šejn je opustio i uživao pri tome.

Džek je čekao na putu. Kada je ugledao Šejna kako dolazi izveo je svog konja iz žbunja.

Akvida je jahala Palmerovog konja.

Jutro je počelo da sviće.

Ben je podigao kamp sa svojim momcima na drugoj strani šume.

— Banditi, ti kućkini sinovi, nalaze se još uvek u blizini! — obavestio ih je Džek.

Bio je inače rodom iz Teksasa. Čulo se po njegovom govoru. U Sedmoj brigadi ubrajao se u vrhunsku klasu ljudi.

Pre pola sata video sam četvoricu bandita na drugoj strani reke — reče Džek. Izgleda da se još nisu opametili. To je sve zbog naših natovarenih konja. Oni im bodu oči.

Džek, kao izuzetno obrazovan agent nije napao Šejna sa mnoštvom pitanja već mu je saopštio neka svoja važna zapazanja. Šta će Šejn saopštiti saznaće u krugu svojih drugova.

Napustili su ulicu odjahavši u šumu. Tamo su naišli na Brusa koji je čuvao stražu.

Četvorica bandita je takođe ugledao. Međutim, Šejn nije obraćao pažnju na njih.

Momci u logoru su čuli kako dolaze, ustali su i okupili se sa pogledom punim iščekivanja.

Dok je voda za kafu vrila, Šejn je obavestio agente.

— Nije problem ući u zatvorsko utvrđenje — rekao je Šejn. — Ostaje samo da se reši jedan drugi problem. Gde se, do đavola, u tom ogromnom zatvoru nalazi ćelija u kojoj je ambasador?

Ben se smeškao. — Šejne, najbolje bi bilo da iznajmimo neku kuću u blizini zatvora. Odatle bismo mogli da držimo na oku ulaznu kapiju zatvora i da uhvatimo jednog od čuvara. Čuvar će već progovoriti u kom se delu zatvora nalazi naš ambasador, a posle toga ga možemo srediti. Čim bismo to saznali odmah bismo upali u zatvorsko utvrđenje. Ambasadora ćemo zatim osloboditi iz njegove ćelije i odmah pobeći s njim kroz tajni hodnik bivšeg rudnika.

— Čak i u slučaju da nas Meksikanci primete i da znaju, mi ćemo kroz tajni hodnik nestati kao da nas je zemlja progutala. Dok se osveste, mi ćemo sa ambasadorom već biti preko brda i dolina.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Meksikanci će nas pratiti! — dobaci Seli. — A pošto moramo preko granice, najbolje bi bilo da se povučemo sa ambasadorom u tu kuću blizu zatvorskog utvrđenja koju bismo iznajmili, dok se ne smiri situacija.

Šejn im namigne. — Svi predlozi se prihvataju — rekao je umirujućim glasom.

— Predlažem da prvo pojedemo doručak, a posle toga diskusiju možemo nastaviti! — dobaci Džek.

— Krenuću sa Akvidom u grad i iznajmiću kuću — reče Šejn. — Vi ćete zatim u toku dana jedan za drugim doći u grad. Ali u Meksičkim krpama! Mora da ličite na Meksikance,

— Ja ću stići kao poslednji! — reče Jork smeškajući se. — Moram sebi radi kamuflaže da nabacim neku žensku. Ja haće iza mene na konju ili ću je pustiti da se smesti ispred kao što to Šejn radi.

Momci su se glasno nasmejali.

Šejnu nije bilo toliko do šale. Hteo je sve što je moguće brže da obavi. Čim bi uspeli nekog vojnika ili čuvara da uhvate od kojeg bi saznali u kom delu zatvora se nalazi ambasador stupili bi u akciju.

Dogovorili su se o pojedinostima.

Zatim su se spremili da krenu.

Akvida i Šejn su kao prvi napustili logor.

Vodili su sa sobom Palmerovog konja i još dve mule za uzde.

Jahali su putem prema gradu.

Približili su se starom zatvorskom utvrđenju sa prednje strane. Veliki prazan trg se nalazio ispred njega. Usred trga je stajao lep veliki bunar okružen visokom gvozdenom ukrasnom ogradom.

Na to Šejn nije obraćao puno pažnju. Njega je zanimala prazna kuća na kraju trga. Pored te kuće nalazila se kovačnica. Na žalost, stigli su baš posle ručka kada nije bilo ni žive duše na ulici.

Šejn je ipak pokušao da vidi ima li nekoga.

Sjahao je s konja i pokucao na vrata. Uzalud je čekao, niko se nije odazvao.

Krenuo je oko zgrade na zadnji ulaz. Tamo je bio neko.

— Abuelo, deda, iesa li to ti? — viknu piskav ženski glas.

Na vratima se nalazio prozorčić. Otvorio se. Šejna pogodi neprijatan pogled žene. Drugo ništa nije video.

— Izvinite! — reče Šejn. — Da li se kuća pored vas može iznajmiti ili kupiti, senjorita?

— Pitajte Polastra — šaljivdžija u krčmi! — odgovori mu žena.

Nisu baš prijateljski raspložene komšije. Međutim, ionako nije trebalo zadugo da budu komšije.

Šejn se vratio do Akvide.

Na drugoj strani trga ugledao je krčmu.

Prešao je preko trga. Kročivši u krčmu zastao je na vratima.

Krčma je bila prazna. Međutim, krčmar je hrkao kao da testeri drva.

Šejn dođe do šanka. Vlasnik krčme je ležao iza šanka i spavao.

Šejn opsova! Planirao je da po iznajmljivanju kuće krene dalje.

Doživao je vlasnika krčme, lupkajući prstima po šanku, a zatim i pesnicom. Pre bi mogao tom tipu da pokrade čitavu krčmu nego što može da ga probudi.

Međutim, tu se prevario. Kada je hteo da uzme sebi jednu od čaša i natoči piće, vlasnik krčme otvori oči.

— Dobro jutro! — reče Šejn sipajući sebi piće u čašu. — Da li se može ona prazna kuća preko puta iznajmiti ili kupiti, senjor?

Bunovan krčmar polako se dizao na noge. Bio je krupan i neobrijan. Sigurno se već dva-tri dana nije brijao.

— Hoćete li da kupite ili iznajmite kuću? — upita vlasnik krčme. Pospane oči su mu zasjale.

— Hteo bih da je iznajmim! — reče Šejn. — Na godinu dana.

— Vi sami, upita vlasnik kuće i odmeri ga pogledom.

— Za čitavu porodicu!

— Koliko ste spremni da platite?

— Jednu zlatnu lisicu mesečno.

— Dogovoreno!

Šejn stavi tri zlatna pesosa na šank. Za prva tri meseca.

Vlasnik krčme ga začuđeno pogleda i dovuče rukom zlatnike i stavi ih u fioku koju zatim uz tresak zatvori.

— Niste odavde, senjor?

— Živim na pacifičkoj obali — odgovori Šejn. Govorio je tečno španski, ali je vlasnik krčme ipak otkrio u njemu grin-gosa.

— Amerikanac?

Šejn mu namigne. — Bio sam dugo preko. Još se prime-ćuje!

Ispio je čašu u jednom cugu. — Dođite da nas posetite, senjor. Mojoj porodici bi to bilo drago.

— Da, senjor!

Šejn napusti krčmu. Meksikanac ga je ispratio, zastavši na pragu vrata. Gledao je za njim.

Šejnu je bilo drago što je Meksikanac video konje i malu Vejkuri Indijanku.

Odveo je konje iza kuće.

Brave nije bilo na kući već samo reza. Šejn skide teret sa životinja i nahrani ih dok je Akvida razgledala kuću. Kasnije je uneo sedla i teret. Akvida je naložila ognjište da bi nešto skuvala ljudima.

Ben i Seli su ušli kao sledeći.

Šejn, koji je sedeo do prozora i motrio na kapiju i toranj zatvora, video ih je kako jašu preko trga.

Na sebi su imali pončo, a na glavama sombrero. Ben je svoj sombrero nosio vezan oko vrata umesto da sa njima pre-krije svoju plavu grivu koja je svetlela na suncu kao baklja.

I oni su vodili konje natovarene teretom.

Šejn im je mahnuo rukom da uđu na stražnji ulaz. Pomo-gao im je pri skidanju tereta sa životinja.

Ubrzo su stigli i ostali. Na pravog Meksikanca ni jedan od njih nije ličio.

Izuzetak je bio visoki Jork. Došao je obučen kao Meksi-kanac na zaprezi sa magarcem kojeg je pribavio za akciju.

Šejn je u međuvremenu otkrio da zatvorsko osoblje ne živi u zatvoru. Da bi se razlikovali od vojnika nosili su uniformu kaki-zelene boje. Većinom se tu radilo o starijim ljudima. Svo-ju službu su odrađivali u smenama.

Pored velike kapije postojala su i mala vrata kroz koja se neprekidno ulazilo i izlazilo.

Kada je počelo da se smrkava, Šejn nabaci pončo. Ben mu pride.

— Momci bi hteli u gradu da potroše nekoliko dolara — rekao je namigujući Šejnu, jer je izgleda i on sam imao takvu nameru.

— Vest da Meksikanci znaju o našoj akciji doneli ste iz Toreona. Bene, Krećem sada da uhvatim nekog zatvorskog čuvara. Ako od njega saznam gde je ambasador spreman sam da akciju još danas uveče sprovedemo. Ako bi se nešto preprečilo pustićemo ljude da se malo zabave. Međutim, samo u tom slučaju.

— Hoćeš li povesti nekoga sa sobom? — upita ga Ben.

— Ako se dobrovoljno javljaš ne mogu ti to odbiti — reče Šejn. — Ali samo pod uslovom da prekriješ svoju plavu grivu.

Ben stavi sombrero na glavu. — Javljam se kao dobrovoljac!

Šejn ga potapša po ramenu. — Hajdemo!

Napustili su kuću kroz stražnja vrata, krenuvši preko trga pored bunara do zatvorskih zidina. Tamo su se sklonili u mraku i čekali.

Ispred utvrđenja gorelo je svetlo. I trg je bio osvetljen. Ispred kuća oko trga bilo je veoma prometno. Zaprežna kola su neprekidno prolazila trgom.

Samo se ispred kapije zatvorskog utvrđenja ništa nije dešavalo.

Tri čuvara su izašla, krenuvši preko trga do kuća.

Šejn i Ben su čekali dok se ta trojica čuvara nisu izgubila na drugoj strani trga u jednoj od uskih uličica. Oprezno su krenuli za njima.

Odmah iza ugla su zastali. Trojica čuvara je zastalo da razgovara sa nekim ljudima ispred krčme. Glasan smeh se čuo, a čuvari nikako da krenu dalje.

Konačno su sa ljudima ušli u krčmu. Ben opsova!

— Ti su odradili svoju smenu, a sada će da se opiju — reče Ben ljutito. — Te pre ponoći nećemo više videti, a najverovatnije će toliko biti pijani da neće znati gde je smešten ambasador.

Polako su se vratili nazad na trg.

Jedna grupa čuvara se pojavila na službu, prošavši kroz mala vrata pored glavne kapije zatvora. Nijedan nije izašao napolje.

Opet je prošlo dosta vremena.

Ben je bio ljut što su ponovo čitav sat čekali pored zidina, a niko nije izašao.

Konačno, mala vrata se otvoriše.

Jedan jedini čovek u uniformi kaki boje je izašao. Neko vreme je razgovarao sa stražom na kapiji i konačno krenuo dalje.

Vrata su se ponovo zatvorila.

— To je naš čovek! — reče Ben, kada se videlo da je Meksikanac krenuo u njihovom pravcu.

Išao je brzim hodom. Sigurno je krenuo kući. Podrazumeva se!

— Sada u akciju, jer danas više neće biti druga prilika —

reče Ben. Odvojio se od zida, krenuvši prema Meksikancu sa cigarom u ruci.

Šejn se šunjaao pored zatvorskog zida da bi mogao čoveka od pozadi da prepadne.

— Imate li vatre, senjor? — upita Ben, zastavši ispred njega.

— Naravno! — odgovori Meksikanac. Izvadio je iz džepa kutiju šibica i pružio mu zapaljenu šibicu.

Šejn se povuče nazad.

Ben nije oklevao. Zapalio je cigaru i zahvalio se. — Ovde sam stranac! — rekao je. — Možete li mi reći, gde mogu da nadem neke zgodne lutkice?

Zatvorski čuvar se smeškao. — Udite u onu mračnu uličicu tamo preko.

— Kako da ih prepoznam? — upita Ben.

— Semo morate da ih dozovete. Ali ako ste naviknuti na nešto bolje...

Zatvorski čuvar nije stigao više ništa da kaže.

Šejn je prišao, uhvatio je Meksikanca otpozadi i prislonio mu je cev „parker” revolvera pod bradu.

— Nemoj slučajno da vičeš! — zapreti mu Šejn.

Ben ga isto zgrabi. Odvukli su ga i prislonili leđima uza zid.

— Američki ambasador se nalazi u ovom zatvorskom utvrđenju — viknu Šejn Meksikancu u lice. — Kaži nam gde se tačno nalazi njegova ćelija!

— Američki! — reče Šejn oštrim glasom. — Ne pričaj naokolo ako ti je život mio. Znamo da je tu zarobljen.

— Nemojte mi ništa učiniti, sve ću vam reći! Imam ženu i decu!

— Misli na to i govori!

— Nalazi se u bloku A skroz gore na četvrtom spratu! — odgovori Meksikanac kreštavim glasom.

— Blok „A”! — ponovi Šejn. — Koja je to zgrada?

— Zatvor! — reče uplašeno Meksikanac.

— Opiši mi put kako se može stići tamo! — produži Šejn. — Prolaziš kroz kapiju i dalje...

— Dalje se ide pravo preko dvorišta! Direktno se dođe na tu zgradu! — reče uzdišući Meksikanac.

To je mogla da bude samo zgrada u koju su Šejn i Akvida preko tajnih hodnika ušli.

— Na četvrtom spratu, kažeš? A sa koje strane je to od stepeništa — pitao je dalje Šejn.

— Treba proći čitavim hodnikom! To je sasvim pozadi na desnoj strani.

— U blizini čuvara?

— Da, senjor!

— U redu! — reče Šejn i spusti svoj „parker” revolver. Meksikanac je odahnuo od olakšanja. Šejn je laktom gurnuo Bena.

Ben udari pesnicom Meksikanca po glavi. Šejn ga vešto dohvati i prebaci preko ramena kao vreću brašna.

Proverili su da li je „čist vazduh”, a zatim krenuli duž zatvorskih zidina, pa preko trga do kuće.

Ben je šao napred. Od kuće su još bili udaljeni svega nekoliko metara.

Prolaznici su im dolazili u susret, ali nisu na njih obraćali pažnju.

Šejn se sa teretom na leđima još brže kretao.

Ben je otrčao do kuće i otvorio stražnja vrata. Pustio je prvo Šejna da prođe, a zatim je osmatrao naokolo da proveri nije li ih možda neko pratio. Ne videvši nikog sumnjivog, krenuo je za Šejnom u kuću.

Šejn položi Meksikanca na klupu pored prozora. — Vežite ga! — reče momcima koji su njega i Bena znatiželjno gledali.

— Za stolom se dogovarao sa momcima o pojedinostima i pri tome su vršili poslednje pripreme za akciju. Svaki je zatakao svežanj eksploziva da mu se nađe pri ruci.

— Ako dođe do paljbe, sklanjajte se! — reče Šejn. — Ovakom naoružani eksplozivom i još svi na jednoj gomili, dovoljno bi bilo da jedan od nas bude pogođen, pa da svi odemo do đavola.

Momci su pažljivo slušali. Poznavali su dejstvo eksploziva.

Šejn je porazgovarao sa Akvidom. Trebala je da ostane kući.

Momci su vezivali Meksikanca, koji još nije došao k svesti.

— Pazi na tog tipa! Nemoj ga pustiti da pobegne! — opomene Šejn malu Vejkurij Indijanku. — Znaš kuda idemo. Vraćićemo se kad se razdani.

— Da li je tip dobro vezan? — upita ga Akvida.

— Ne moraš da brineš o tome. Taj se ne može maknuti a kamoli vikati.

Akvida hrabro klimnu glavom.

— Šejne! — viknu Ben na vratima.

Zaprežna kola sa magarcem su već bila ispred kuće.

Šejn zagrlji Akvidu, poljubi je na brzinu i kroči kroz vrata.

VII

Šejn i Ben su išli sa zapregom na kojoj su svi ostali čekali ispod platnenog pokrova.

Na kraju uske uličice ostavili su zaprežna kola. Momci su izašli i krenuli stazom koja je vodila gore do podzemnog hodnika u tišini, jedan za drugim.

Šejn je koračao napred, a momci su ga sledili. U rudniku su upalili baklje. Klošari su spavali, a Šejn je prepoznao među njima starog Rafaela. Smrdilo je na tekilu. Izgleda da su svi bili pijani kao ćuskije.

Momci Sedme brigade brzim korakom krenuše dalje.

Bez buke su se kretali napred. Duže vremena je trajalo provlačenje kroz one rešetke. Bili su to sve krupni momci i svaki od njih je morao da izvadi iz džepova eksploziv da bi mogao da se provuče između stene i rešetaka.

Šejn je znao put, a momcima je sve tačno opisao, tako je svaki od njih znao gde se nalaze.

Brzo su prošli pored bivših ćelija gde su na smrt osuđene zarobljenike pustili da umru od gladi. Popeli su se uz

stepenište i pre nego što je Šejn otključao vrata ugasili su baklje.

Sa leve i desne strane hodnika bili su zarobljenici u ćelijama. Pored ćelija su se momci tiho kretali jedan iza drugog u razmaku od dva metra.

Dok su se komandos okupljali u mraku, Šejn se penjao stepenicama gore. Ugasio je i petrolejsku lampu na zidu.

Momci su ga pratili.

Hitro i tiho penjali su se stepenicu po stepenicu sve dok nisu stigli do osvetljenog hodnika.

Šejn se šunjavući popeo uz poslednju stepenicu. Video je čuvare na kraju hodnika.

Čučali su oko malog stola.

Najverovatnije su se kartali ili zabavljali nekom drugom društvenom igrom. Nije mogao tačno da odredi šta rade.

Seli je tu zastao.

Šejn mahnuvši rukom dade znak ostalim komandosima da mogu krenuti.

Jedan za drugim su brzo promicali pored njega.

Trebalo je popeti se na četvrti sprat! Na svakom spratu im se pružao isti prizor. Osvetljen hodnik, s leve i desne strane ćelije, a u pozadini čuvari.

Šejn je ubrzo sustigao momke i ponovo preuzeo vođstvo. Stigli su na četvrti sprat. Bio je to poslednji sprat zatvorske zgrade. Hoće li stvarno ambasadora naći tu?

Šejn se ispravi i pažljivo kroči u hodnik. Prislonivši se uza zid pažljivo ugasi poslednju petrolejsku lampu.

Prve ćelije nisu bile popunjene. Šejn se prišunja do ostalih ćelija. Četiri ćelije su bile prazne, a u petoj je ležao čovek na klupi spavajući čvrsto. Bio je to vojnik. Nosio je uniformu na sebi.

Zatvorski čuvari su vodili neki zanimljiv razgovor. Bila su četvorica i sedeli su za stolom.

Šejn se prikrade sledećoj svetiljci i ugasi je. Polako se povlačio kroz mrak. Pri tom je prepoznao da je zatvoreni vojnik u samačkoj ćeliji u stvari bio oficir. Izgleda da su gore na četvrtom spratu držali važne ličnosti u ćelijama.

Meksikanac kojeg sada drže vezanog u iznajmljenoj kući, ipak ih nije slagao.

Šest petrolejki je gorelo u hodniku.

Zatvorske ćelije su bile samo na jednoj strani hodnika.

Šejn se i dalje šunjavao pored zida, ugasivši još jednu lampu.

Zatvorski čuvari su to odmah primetili. Nešto su međusobno razgovarali dok su gledali u pravcu gde se nalazio Šejn. Konačno je jedan od njih četvorice ustao, krenuvši prema ugašenoj petrolejskoj lampi.

Šejn je to jedva dočekao.

Dok se zatvorski čuvar približavao Šejn se polako povlačio.

Čuvar je pogledao prvo u ćelije, a zatim je direktno krenuo prema prvoj ugašenoj petrolejskoj lampi. Stao je, izdiviši šibicu iz džepa da je ponovo upali.

Međutim, Šejn ga zaskoči sa leđa.

— Ako samo pokušaš da krikneš, gotov si! — zapreti mu Šejn tihim glasom.

Meksikanac na smrt preplašen nije ni muknuo. Kao skamenjen zastao je s pogledom uprtim u petrolejsku lampu. Ostali čuvari ništa nisu primetili.

— U kojoj ćeliji se nalazi američki ambasador? — upita Šejn pretećim glasom.

— Tamo napred! — reče čovek piskavim glasom.

— Imaš li možda ključ?

— Ćelija nije zaključana.

Šejn se okrete prema stepeništu i mahne rukom. Kao senke su se približavali komandos.

— Ti ćeš ići ispred nas! — reče Šejn čuvaru. — Ponašaćeš se kao da se ništa nije desilo! Nemoj bilo šta da pokušavaš! Sredićemo vas sve ako nas ne poslušаш!

Šejn ga pogura napred i stane iza njega, držeći cev pištolja uprta u čuvareva leđa.

Ostali su krenuli za njima, i to jedan iza drugog.

Trojica čuvara pogledaše u svog kolegu.

— Šta je, Dijego? — upita jedan od njih. — Nemaš možda šibice?

— Kaži da nemaš šibice! — viknu Šejn čuvaru od straga.

— Nemam! — odgovori Meksikanac poluglasno.

Jedan od čuvara se digao sa stolice i počeo da vadi kutiju šibica iz džepa. — Zbog čega se to ugasila petrolejka? Da li je možda otvoren neki prozor tamo pozadi...

Ali je ubrzo i on začutao kada je ugledao agente kako se sa uperenim revolverima pojavljuju iz tame.

— Ruke uvis! — reče grubo Ben. — Ni makac dalje, inače pucamo!

Čuvari su ustali sa stolica i automatski ruke podigli uvis. Zabezeknuto i uplašeno gledali su Šejna i ostale momke.

Ipak su oni tu sedeli u sigurnom zatvorskom utvrđenju! Odakle samo dolazi ti na prvi pogled avanturistički delujući tipovi? Bili su to gringos! To su odmah videli bez obzira što su imali meksičke krpe na sebi.

Ben stavi na sto svežanj eksploziva. — Samo jedan pucanj u ovo i odosmo svi! — rekao je tiho, ali odlučno povukavši se nazad u mračniji deo hodnika.

Šejn gurnu četvrtog čuvara prema stolu. Prepustio je ostalima da pripaze na čuvare, a on se sa visokim Jorkom uputio u ćeliju čija su vrata bila otključana i koja je vrlo dobro bila opremljena. U pravom krevetu je ležao i duboko spavao stariji, mršav čovek.

Šejn kroči do njega i prodrma ga. — Mister Mur! Mister Mur! — oslovljavao ga je.

Ćovečuljak otvori oči i pogleda Šejna.

— Jeste li vi mister Bari Antoni Mur, američki ambasador u Meksiku?

Stari potvrdno klimnu glavom. — Da, to sam ja! Šta želite od mene?

Šejn namignu. — Doneli smo vam voznu kartu za Vašington. Ustanite iz kreveta i obucite se, ekscelencijo! Odvešćemo vas preko granice. Predsednik vas očekuje u Beloj kući.

Mur se naglo uspravi!

Pogledom je odmerio Šejna i ostale agente, a zatim ponovo pogledao Šejna u oči. U ovoj polutami su mu blistale oči.

— Vi hoćete da me predete! Pukovnik vas šalje ovamo! Ko ste vi?

Šejn povuče pokrivač sa njega i iznenađeno ustanovi da je u potpuno beloj spavaćici ležao u krevetu.

— Ekselencijo, brzo! Obucite se. Imamo samo još nekoliko minuta vremena.

— Ko ste vi i ovi ljudi? — To pitanje je zvučalo pomalo cinično.

— Mi smo tu po zadatku predsednika! — nastavi Šejn pomalo nervozno, povukavši ambasadora iz kreveta. — Ko smo mi to uopšte nije važno.

Bari Mur je polako počeo da se oblači.

Šejn je dao Jorku u ruke svoj „parker” revolver, dok je Muru pomagao da se obuče.

Nosio je cipele za vezivanje. Šejn mu navuče cipele na noge i zaveže pertle. Stavio mu je šešir na glavu i pomogao mu da obuče odelo. Imao je fino odelo sašiveno od čiste svile.

Šejn ga uhvati pod ruku. — Povlaćićemo se! — naredi Šejn glasno.

Jork i on su opkolili ambasadora i vodeći ga iz ćelije otrčali su do stepeništa gde ih je Brus čekao.

Ben, Džek i debeli Hol zastali su ispred čuvara.

Oni su trebali da ih štite u pozadini.

— Stanite! Ne mičite se! I nadalje držite lepo ručice iznad glave — reče Ben smeškajući se. Pri tome je pokazao na svežanj eksploziva. — Ili vam je dosta života?

Pogledi Meksikanaca su bili bezizražajni. Stajali su tako sa rukama podignutim uvis i pogledom uprtim u gringosa. Njihova neobrijana lica su imala vlažan odsjaj na svetlosti petrolejske lampe, koja je gorela na stolu.

Ben ostalima mahnu rukom. Povlačili su se polako. Hodali su natraške sa „vinčesterkama” uperenim u svežanj eksploziva. Džek ugasi sve petrolejke u prolazu.

Kada je bio potpuni mrak i on počeo da se povlači. Četvoriца Meksikanaca su se jasno videla u svetlu.

— Nemojte da se maknete! — opomenu ih Ben. — Ja i sa sto metara odlično gađam.

Taman je prošao pored prvih ćelija kada ugleda da jedan od Meksikanaca uzima svežanj eksploziva u ruke.

— Stoj! — viknu Ben grubim glasom.

Međutim, pretnjom nije mogao da zaustavi Meksikanca.

Ben opali hitac. Ciljao je na svežanj eksploziva ali je pogodio ruku čuvara.

Pucanj se čuo kroz noćnu tišinu. Odjeknuo je čitavom zatvorskom zgrađom.

Ben je spretno baratao svojom „vinčesterkom”.

Trojica Meksikanaca su izvadivši svoje teške revolvare iz futrola legla na pod.

Čuvar je svojom ranjenom rukom uzeo svežanj eksploziva sa stola, tako da Benov hitac pogodi u prazno.

Džekova i Holova „vinčesterka“ je sevnula i zatreštala. Obojica su pogodila Meksikanca, ali je on uspeo još svežanj eksploziva da baci u hodnik.

Eksploziv je pao blizu Bena koji brzim korakom htjede da ga podigne. Okliznuvši se na izlizanom kamenom pločniku tresnu svom težinom tela na pod.

Zaprepašćenog izraza lica je gledao kako se svežanj eksploziva otkotrljao do zida.

Ispod stola su sevali i brujali revolveri Meksikanaca.

Džek i Hol su neprekidno odgovarali na to paljbom iz „vinčesterki“.

Ben se baci na stranu sa pogledom uprtim na svežanj eksploziva. Tog trenu neko pogodi metkom eksploziv. Usledila je strašna eksplozija.

Ben baci „vinčesterku“ i podiže ruke iznad glave.

Bez obzira što je zatvorio oči blesak eksploziva ga zaslepi.

Sledio je zaglušujuć prask i tresak. Eksplozija ga je odbacila u drugi kraj hodnika na gvozdena rešetke ćelije.

Džek i Hol nisu bolje prošli od njega.

Snažna eksplozija je i njih odbacila.

Ležali su ranjeni jedan do drugog.

Bilo je to zadnje što je Ben video pre nego što je potpuno izgubio svest.

VIII

Šejn se uplašeno sagnuo i zastao za trenutak. Brzim pokretom je povukao ambasadora za sobom. Trčecim korakom su jurili niz stepenice. Činilo se kao da se čitava zgrada ljulja. Kao da je grom udario. Malter i kreč je padao sa zidova. Stepenište je bilo obavijeno oblakom prašine.

Šejn pogleda na gore.

— Bene! — vikao je iz sve snage. Gurnuo je ambasadora Jorku u ruke i otrčao stepeništem gore.

Brus se nalazio sprat niže. Sačekavši Jorka i ambasadora produžili su zajedno dalje.

Šejn se penjao po tri stepenice odjednom. Kroz oblak prašine približavale su mu se neke siluete.

Šejn stade prislonivši se uza zid. Iz džepa jakne izvadio je svežanj eksploziva.

— Bene! Brzo! — viknuo je.

Odjednom neko zapuca na njega. Znači to nije bio Ben i drugovi već su to bili Meksikanci.

Šejn baci svežanj eksploziva uvis u pravcu čuvara i ispali hitac iz revolvera. Pogodio je pravo u svežanj. Snažna eksplozija odbaci čuvara, a Šejna sruči niz stepenice.

Otkotrljavajući se dole i nije znao na kom se spratu tačno nalazio. Pred sobom je ugledao osvetljeni hodnik.

Sa revolverom u rukama prilazila su mu četiri čuvara sa tog sprata. Brzo su se približavali stepeništu.

Šejn se uspravi i potrča niz stepenište.

Seli ga je već čekao na sledećem spratu. Znači da se nalazi u prizemlju.

Seli izvadi iz džepa svežanj eksploziva, rukom zamahne bacivši ga nasred hodnika između zatvorskih ćelija. I njegova „vinčesterka“ munjevito odjeknu.

Šejn brzo leže pored Selijsa. Jaka eksplozija se začula. Učinilo se da će se čitava zgrada srušiti. Stepenice su se rasklimala. Pritisak izazvan snažnom eksplozijom odbacio je Selijsa i Šejna.

Ne čekajući ni tren oni su ustali i potrčali dalje.

Jedan pored drugog jurili su niz stepenište podruma. Zarobljenike je pucnjava i eksplozija probudila i iz mračnih ćelija začula se galama.

Šejn i Seli su trčali dalje.

Razbuđeni zarobljenici držali su ih za zatvorske čuvare. Proklinjući ih izlivali su na hodnik sadržaj svojih kofa.

Snažna eksplozija se čula i u podrumu. Svi su se redom uplašili da je posredi zemljotres i hteli su po svaku cenu da napuste zatvorske ćelije.

Šejn i Seli su stigli do vrata koja su vodila prema tajnom hodniku. U brzini su zaboravili da ih zatvore. Sjurili su se niz stepenište. Užurbano su prošli pored ćelija u kojima su boravili zarobljenici osuđeni na smrt glađu.

Provukavši se između stena i gvozdених rešetaka stigli su u tajni hodnik. Zapalivši baklju žurili su prema izlazu. Ubrzo su stigli gore.

Jedan za drugim trčali su niz usku stazu.

Kada su sišli zaprežna kola sa magarcem više nisu stajala tamo.

Skroz mokri od znoja i potpuno iscrpljeni jurili su dalje uskim ulicama grada. Konačno su stigli do kuće koju su iznajmili i otvorivši vrata umorno se sručiše na pod.

Jork im pride. — Da li je sve u redu?

— Prokletstvo! — reče Seli zadihano. — Ben, Hol i Džek su ostali u utvrđenju.

Jork pogođen ovim ishodom akcije začuta.

— Da li je ambasador tu? — htjede Šejn da zna.

— Da! — reče potvrdno Jork. Taj se stari stalno nešto buni. Ne znam zbog čega. Akcija je uspela. Jeste li stvarno morali da pravite takvu galamu? Šta se to desilo?

— Rekao sam ti već jednom! — reče Seli koji je bio iscrpljen od čitave akcije. Ben i ostali se nisu mogli više izvući!

— Da li je to istina, Šejne?

— Ne mogu ti na to odgovoriti! — reče Šejn zadihanim glasom. — Ali, izgleda da je ipak tako.

— Jesu li Meksikanci svu trojicu žive pohvatili? — upita Jork pogođen ovim saznanjem. To znači da u ovoj kući više nećemo moći ostati!

— Akvida! — viknu Šejn u mraku.

Ona dotrča i kleče pored njega.

— Jesi li čuo šta se desilo? — upita Šejn hrapavim glasom. — Ne možemo ostati tu. Kuda...

Velika kapija zatvora se otvori. Začule su se i vojničke trube.

— Izlaze! — viknu uzbuđeno Brus.

Šejn se uspravi. I Seli se brzo uspravi. Svi su potrčali prema vratima.

Zatvorska kapija je širom bila otvorena i konjica je izlazila u beskrajnom nizu poredana u dva reda. Zvuk vojničke truba im zapara uši. Jedan eskadron konjice krenuo je u galopu prema glavnoj ulici.

Šejn zaključa vrata. — Pročešljaće grad! Moramo ostati tu dok se situacija ne smiri.

— Razdaniće se za pola sata, Šejne! — reče zabrinuto Brus.

— To nam ništa ne pomaže! — nastavi Šejn. — Vojnici će pretresti svakoga ko im je sumnjiv.

— Meksikanci poznaju metode kojima mogu čak i ljude kao što je Ben primorati da progovore — dobaci Seli.

Šejn pogleda kroz mali prozorčić. Akvida i momci su stali iza njega. Konjica je prošla blizu njihove kuće.

Sada je bilo nemoguće napustiti kuću. Bilo bi to isto kao kada bi se predali Meksikancima.

Šejn se okrete prema ostalima.

— Ostajemo! — reče odlučno. — Meksikanci će nas tražiti posvuda, ali neće ni u snu pomisliti da smo tako blizu zatvoru. To nam je jedina šansa.

— Hoćeš da se pouzdaš u to da Ben, Hol i Džek neće progovoriti? — upita Jork.

— Da! Ne preostaje nam ništa drugo. Sačekajmo da se razdani. Smislićemo šta ćemo da radimo dalje.

— Ko je naš vođa? — upita ambasador.

— Zašto vas to zanima? — interesovalo je Šejna.

— Ako nas Meksikanci uhvate svi ćemo umreti! — reče Mur.

Šejn iskrivi lice i pogleda starog čoveka. — Ako nas uhvate...

— Odvedite me nazad! — zahtevao je ambasador.

Usledio je tajac. Svi su mislili na sav trud koji su uložili u ovu akciju da uspe i na Bena, Džeka i Hola koje najverovatnije više nikada neće videti. A sada ambasador traži da ga odvedu nazad.

— Bilo nas je osmoro na početku akcije — odgovori Šejn nakon kraće pauze. — Sada nas je samo četvoro. Ne znate šta tražite od nas. Mi smo izvršili samo naređenje. Kako to sebi zamišljate? A sada se smirite malo. Izbavićemo vas oдавде.

— Pešadija izlazi kroz kapiju zatvorskog utvrđenja! — reče zabrinuto Brus.

Šejn pogleda kroz prozor. Trčecim korakom pešadija je napuštala utvrđenje.

Meksikanci će prečešljati grad, tu nema dileme.

Kroz noćnu tišinu čuo se odjek vojničkih čizama.

Na ramenu su imali puške sa bajonetom. Nekoliko četa je prošlo ispred prozora njihove kuće, krenuvši pravcem uskih uličica koje su vodile u grad.

Vod za vodom je napuštao utvrđenje. Čitav bataljon pešadije stacioniran u utvrđenju bio je na nogama.

Šejn odškrinu vrata i pažljivo promoli glavu. Vojska se izgleda nije brinula za kuće oko trga. Mnogobrojne jedinice

nestale su u uskim ulicama grada. Za nepunih desetak minuta veliki trg je ponovo bio napušten i prazan. Kapiju zatvorskog utvrđenja su zatvorili.

Sa istoka je izlazilo sunce.

— Sedimo u klopci — reče Jork.

Šejn nije imao taj osećaj. — Ostajemo! — reče on. — Niko ne sme da napušta kuću!

— U gradu se nalazi američki konzulat! — napomenu ambasador. — Idite tamo i tražite od konzula pomoć.

— Niko ne napušta kuću — ponovi oštro Šejn.

Šejn krene u drugu sobu. Tamo je sedeo vezanih ruku zatvorski čuvar kojeg su uhvatili zajedno sa Benom.

Akvida pride Šejnu.

— Poći ću da potražim Rafaela — rekla mu je.

— Ne Rafaela, tu pijanicu! — odgovarao je Šejn. Ali čim se razdani podi u grad i osmatraju malo vojnike.

Šejn je uze pod ruku i odvede do vezanog Meksikanca. — Jasno ti je da te ne možemo pustiti kući. Ali, čim odemo odavde, i ti ćeš moći da se vratiš svojoj ženi i deci.

— Nemojte me ubiti, senjor! — reče čovek kreštavim glasom. — Neću vas izdati!

Tip se plašio. To je bilo i razumljivo. Nije znao s kim ima posla.

Šejn ga potapša po ramenu. — Neće ti se ništa desiti! Ali ne pokušavaj da pobegneš. U tom slučaju ne mogu ti pomoći. Da li ti je to jasno?

— Da, senjor!

— Šejne! — viknu Jork na vratima.

Šejn se okrete i pođe prema njemu.

Jork mu napravi mesto ispred prozora. Jedan pogled bio je dovoljan. S druge strane trga vojna pešadija je počela pročešljavanje kuća.

Šejn sklopi za trenutak oči.

— Koliko im je preostalo još vremena? Jedan sat? Možda samo pola sata.

Pogledao je na drugu stranu. Tamo se ništa nije pomeralo.

— Najbolje da se rastanemo! — reče Jork grubim glasom. — Neka svako pokuša na svoju stranu.

Šejn ga začuđeno pogleda, ali ne reče na to ništa.

— Akvida! — viknu Šejn.

Akvida mu je brzo prišla.

— Proveri gde su vojnici već bili! — reče joj Šejn. — Požuri se zatim odmah nazad.

Otvorio je vrata, a ona se provukla i brzo nestala.

IX

U svojoj svečanoj uniformi, a na pojasu sablja i s rukama na leđima, pukovnik Karosa koračao je hodnikom četvrtog sprata velikog zatvora u Saltilu.

Četvoricu čuvara koji su bili napadnuti od američkih komandos strogo su ukorili. Stajali su nemo ispred prazne ćelije. Jednom od njih je zatvorski lekar stavljao zavoj na ruku. Me-

tak ga je okrznuo. Međutim, povredio mu je arteriju, pa je izgubio dosta krvi. Bledilo mu se videlo na licu.

Pukovnik je zastao pred ranjenikom, a zatim brzo skrenuo pogled na komandanta Linaresa koji je bio u pratnji obučen u svečanu uniformu kao on.

Dok su Amerikanci kidnapovali ambasadora njih dvojica su se nalazila u kući Marije Lopez.

Dežurni oficir im je salutirajući prišao. — Pred vama su četvorica čuvara koji nisu izvršili svoju dužnost kao što je trebalo! — rekao je oštrim glasom.

Pukovniku je bilo potpuno jasno šta se desilo. Kada su došli po njih u kuću američkog konzula gospodice Lopez, detaljno su ih obavestili o svemu šta se odigralo na četvrtom spratu.

— Odvedite ranjenog hitno u bolnicu! — uzviknuo je nervozno pukovnik. — Postupite kako kažem ili ćete dobiti svoje. Prokletstvo! Meni je javljeno da su ljudi izvršili svoju obavezu i zadatak.

Pukovnik se obrati ostaloj trojici čuvara. — A vi ste od danas vodnici. Dva dana ste oslobođeni službe! Voljno!

Čuvari vodnici su zadovoljno salutirali, okrenuvši se udaljavali su se brzim koracima.

Pukovnik je duboko udahnuo. Pozdravio je dežurnu stražu i okrenuo se prema komandantu Linaresu. — Potrudite se da rudnik bude zazidan ili ga dignite u vazduh.

Hteo je još nešto da doda, ali je na stepeništu ugledao kapetana koji je saslušavao trojicu Amerikanaca u podrumu, kako mu dolazi u susret.

Pukovnik je znatiželjno pogledao kapetana.

— Jedan od Amerikanosa je spreman da progovori, senjor pukovniče! — sav zadihan izlagao je kapetan, ier je stepenicama dotrčao gore. — Ali zahteva da sa vama razgovara.

— Mene traži?

— Traži da razgovara sa komandantom, senjor pukovniče.

— Zbog čega su sva ta preterivanja? — reče pukovnik razdraženim glasom. — Zašto se vi niste predstavili kao komandant? To nas košta samo vremena. Šta je sa drugom dvojicom.

— Žalim, senjor pukovniče! Moji su ljudi možda previše grubo postupili s njima — reče kapetan. — Ali, se radilo o tome da brzo dodemo do nekog rezultata saslušavanja. To sada imamo.

— Dovedi tog nitkova! — reče ljutito pukovnik.

Kapetan je salutirao, okrenuo se i brzim koracima sišao niz stepenice.

Pukovnik se malo nećkao, ali je ipak pošao za njim. — Dodite i vi Linarese!

Kapetana više nisu mogli da sustignu.

Na drugom spratu im je kapetan sa šestoricom svojih ljudi i Amerikancem dolazio u susret.

Amerikanac je bio visok plav momak, kojeg su toliko sredili da je jedva mogao da hoda

Dvojica su ga morali pridržavati.

Pukovnik i major su seli za sto.

— Zarobljeni Amerikanac! — javio je kapetan.

Karosa je pogledom odmerio zarobljenika.

— Ja sam komandant! — reče pukovnik kratko.

— Govori! — viknu kapetan udarivši plavog čoveka pesnicom u leđa.

Bio je to Ben Klersmit, čovek iz Evrope, koji je rođen u mestu Ketšenbrodu na reci Elbi. Još je jedno hteo da učini za drugove iz Sedme brigade, a to je bio da Meksikance navede na pogrešan trag.

— Sve je poteklo od konzulata — rekao je vrlo nerazumljivo. — Tamo je sve isplanirano. Mi smo samo izvršavali data naređenja.

— Ali, vi ste iz Vašingtona... — Pukovnik nije ništa više uspeo da pita.

Ben Klersmit se istrkao iz ruku čuvara, udarcima ih je sručio na pod. Pojurio je što je brže mogao prema stepeništu.

— Zaustavite ga! — viknu na sav glas kapetan.

Ljudi su trčali za Amerikancem, ali nisu bili dovoljno brzi. Kada je na delu stepeništa preskakao i po više stepenica odjednom, čuvari su izvukavši revolvere iz futrola zapucali. Sva četvorica su ga pogodila. Mrtav se otkotrljao niz stepenište.

Oficiri su čuli samo pucjavu.

— Ti idioti! — viknuo je ljutito pukovnik kroz zube.

— Ne pucajte! — viknuo je kapetan svojim ljudima potrčavši prema njima.

Pukovnik se obratio Linaresu. — I tako nešto ste kao dete držali na kolenu, komandante! — rekao je podrugljivo.

— Lopezovi vode računa o svom poslovnom interesu — rekao je Linares braneći se. — Tako nešto nikada ne bi učinili što bi išlo na štetu naše države. Nezamislivo! Taj nitkov nas je slagao.

— Jeste li ga videli kako je izgledao? Takvi ljudi nisu sposobni da lažu.

Pukovnik se za trenutak zamislio.

— U redu! Videćemo šta će Marija Lopez imati na to da kaže — nastavi pukovnik.

— Smatraće izuzetno bezobraznim što baš nju optužujemo za tako nešto.

— Niko ne sumnja u kontesu, komandante! — rekao je pukovnik siguran u sebe.

— Ako je taj tip rekao istinu, onda se sve to desilo bez znanja kontese. U to mogu da se kunem.

Pukovnik se hladno nasmejao. — Nemojte da dajete takve lakomislene izjave.

— Lopezovi su patrioti ove zemlje! — reče komandant uzbuđenim glasom. To su oduvek i bili.

— Niko to ne poriče! — nastavi pukovnik.

— Hvala! Slobodni ste! — reče pukovnik ne uzbuđujući se.

— Ti mesari! — reče komandant potcenjujućim tonom.

— Zaboravljate da tu i ja izvršavam naređenje — reče pukovnik mirnim glasom. — I to naređenje od predsednika lično. A ja se još nisam obogatio. Najverovatnije i neću uskoro,

— Dovedite mi kontesu ovamo sa čitavim osobljem konzulata! — naredi Karosa.

Pukovnik je zatim brzo krenuo niz stepenište.

Komandant se zacrveneo u licu. — Senjor pukovniče! — žurno je potrčao za njim. — Mislite na kontesu! Pre pola sata smo još bili njeni gosti. Biće van sebe.

— Nisam naredio da kontesu uhapsite! — odgovori pukovnik smeškajući se i kratko se okrete prema njemu.

— Sigurno je već legla da spava, senjor!

Pukovnik je zastao, pogledavši komandanta u oči. — Zaboravljate na naređenje koje sam dobio od predsednika. Ja treba da snosim odgovornost da se uhvate ti saboteri. Tada ne mogu da imam obzira prema zaspaloj kontesi. Zar hoćete te nitkove da pratite do granice ili čak preko? Dajem vam pola sata na raspolaganje. Očekujem da ćete za to vreme kontesu dovesti u moju radnu sobu.

Stao je u stranu, propustivši komandanta da prođe.

On je žurno otrčao niz stepenice.

— I vaša karijera je u pitanju! — viknu za njim pukovnik. — I nemojte zaboraviti, i ostalo osoblje konzulata!

Kada je pukovnik izašao iz zatvorske zgrade u dvorište, komandanta već više nije bilo tamo.

Karosa je prešao preko dvorišta do kapije.

Stražar na kapiji je izašao iz svoje kućice, pozdravivši pukovnika salutiranjem.

— Da li je stigla neka vest od eskadrona konjice ili pešadije? — upita ga pukovnik.

— Ne, senjor pukovniče! Još nemamo nikakav izveštaj.

— Pošaljite čoveka po kapetana Romera! Očekujem ga odmah u svojoj radnoj sobi.

— Po vašem naređenju, senjor pukovniče!

Karosa je brzo krenuo dalje. Ušao je u svoju radnu sobu. Vrata je ostavio otvorena. Samo što je seo za radni sto kapetan Romero se pojavio na vratima.

Pozvao ga je da uđe i zatvori vrata za sobom.

— Čuli ste sigurno izjavu Amerikanca. Pozvao sam zato svo osoblje američkog konzulata u utvrđenje. Na kapiji ih već očekuju. Vi, kapetane, najbolje znate da procenite ljude. Izaberite između njih jednu osobu kod koje ćete morati najmanje truda da uložite, a da bi ta osoba progovorila. U ovom slučaju se radi o minutama, kapetane.

Kapetanu Romeru je sve bilo jasno. — Postupiću po vašem naređenju, senjor pukovniče.

— U svakom slučaju očekujem rezultat, i to brz! — rekao je pukovnik. — Ovoga puta ne budite tako grubi kao što ste bili sa Amerikancima. Ne sme da se desi neki nesrećni slučaj. Jeste li razumeli?

— Naravno!

— Javite se odmah kod mene!

— Po naređenju! Kapetan je salutirao, a zatim se okrenuo i napustio pukovnikovu radnu sobu.

Pukovnik je seo, naslonio se i zatvorio oči za trenutak.

Razmišljao je o tome što se desilo. Prokleti Amerikanci su oslobodili ambasadora iz utvrđenja. Za sve to je kriv bivši komandant zatvorskog utvrđenja. Kada je preuzeo tu ulogu,

taj nesposobni debeliko trebao ga je obavestiti o rudnicima ispod brda na kome se nalazilo zatvorsko utvrđenje. O tome on nije imao pojma. Da je znao sigurno bi postavio dole stražu. Gde je god trebalo, pojačao je stražu.

Gde su samo mogli da budu sada gringos sa ambasadorom? Ti prokleti pasji sinovi! Do granice je bilo oko 400 milja. Put je vodio preko neprohodnih i nepreglednih planinskih predela.

Kada je samo pomislio na to počeo je da se preznojava.

Tada ništa neće biti od komande u glavnom gradu Meksika i unapređenja u generala. Ostao bi i dalje da se kiseli na ovoj visoravni.

Neko je zakucao na vrata.

Komandant je ušao sa kontesom u sobu.

Sedeo je sve dok nisu stali pred njegovim писаćim stolom.

Tek se tada digao sa stolice prišavši im.

Pukovnik je tog trena video samo jednu šansu. Ako ona ima veze s akcijom oslobađanja ambasadora, on to mora od nje saznati.

Kontesa je bila izuzetno atraktivna žena. Bila je lepuškasta i izuzetno elegantna. Koliko je bila bogata pisalo joj je formalno na čelu.

Komandant je obavestio o svemu.

Kada joj je poljubio ruku, osetio je ledeni pogled pun prezira i potcenjivanja. Primetio je da se ipak malo plašila. Nije znala zbog čega su je doveli u utvrđenje.

— Izvolite, sedite kontesa Lopez! — reče pukovnik. — Mada smatram da će se sve brzo razjasniti ne bih želeo da jedna senjorita stoji pred mojim stolom.

Seli su.

Pukovnik je seo uz ivicu stola prekrstivši ruke.

— Možete da odete! — rekao je komandantu.

Komandant je bio malo razočaran, ali je okrenuvši se napustio sobu. Na vratima je zastao i klimnuvši glavom pozdravio kontesu, a ona mu je zahvalila s osmehom na licu.

— Mogu li nešto reći? — obratila se pukovniku, nakon što je komandant zatvorio vrata za sobom.

— Izvolite! — rekao je velikodušno pukovnik.

— To što izjavu nekog američkog komandosa uzimate kao merodavnu činjenicu da me ovamo dopremite je čist bezobrazluk. Tužicu vas predsedniku.

Pukovnik se na to samo osmehnuo. Na silu je to činio. U sebi je sasvim nešto drugo mislio. Znao je tačno u šta se upušta.

— Niko vam, kontesa Lopez ne brani da se žalite predsedniku. Tom izjavom me stvarno iznenađujete. Danas uveče sam bez nekog posebnog naprezanja čuo u vašem salonu razgovore koji se baš ne bi sviđali predsedniku da ih čuje. Iz poštovanja prema vama, ja sam se pravio kao da ne čujem neke primedbe.

Zacrvenela se u licu.

Pukovnik se okrenuo na stranu da sakrije pred njom svoj trijumfalni osmeh na licu.

Ovo mu je uspjelo. Ali, govorio je istinu.

Krem društvo Saltila nije previše cenilo predsjednika Diaza.

— Možete računati na moju diskreciju, kontesa! — rekao je. Smatram da bi predsjednika takvi tračevi samo omeli pri izvršavanju svakodnevnih zadataka.

Ona se usiljeno smeškala.

— Preporučujem vam da svoje goste drugom prilikom pažljivije odaberete — dodao je pukovnik.

Njeno lepuškasto lice ponovo se namrgodilo.

On je pogleda. — Nemam nameru da skrivam zaveru protiv predsjednika. U ovom slučaju je reč o zaveri protiv naše zemlje. O tome se radi! Vi zastupate u Saltilu američke interese. Ambasador Sjedinjenih Američkih Država, koji je u ovom zatvoru bio pritvoren i koji je trebalo svoju kaznu i da odleži, oslobođen je od strane američkih komandos.

— Čula sam o tome, senjor pukovniče! Ali tek pre pola sata.

— Vi, kontesa i konzulat, znači, nemate nikakve veze s tim?

— Senjor pukovniče! — viknu kontesa uzbuđenim glásom.

— Tražim odgovor od vas, kontesa Lopez! Recite mi kratko da ili ne.

Neko pokuca na vrata.

Pukovnik se digao od stola i kročio prema vratima. — Izvinite samo za trenutak.

Kapetan Romero je stajao pred vratima ozbiljnog izraza lica.

Pukovnik zatvori za sobom vrata. — Šta ima novo, Romero?

— Ništa! Tip ne zna ništa o akciji oslobođenja ambasadora! Samo je priznao da se u konzulatu govore pogrdne reči na račun predsjednika Diaza, a da ga i sama kontesa često proklinje. Lopezovi su bili sledbenici Benita Juaresa i financijski su ga pomagali. Često dolaze ljudi, uglavnom Meksikanci, koje niko osim kontese u konzulatu ne poznaje i dobijaju od nje novac.

— Ona pomaže pokret otpora? — upita pukovnik iskrivivši lice.

— Moglo bi se i tako nazvati!

— Prokletstvo, Romero! O tome ćemo se kasnije pobrinuti. Ništa od Amerikanaca?

— Ništa! Nažalost, ovaj tip kojeg smo ispitivali slučajno je slomio ruku.

— Čoveče, Romero!

Kapetan sleže ramenima.

— Ništa! — reče pukovnik. — Zadržaćemo čoveka nekoliko dana u bolnici. Šta radi inače u konzulatu?

— On je njihov glavni knjigovođa!

— Šta! Baš ste njega morali da sredite! Ponovo je kapetan slegnuo ramenima.

Pukovnik se hladno osmehnulo. — Nije možda sve ni tako loše ispalo. Kontesa će se sigurno malo uzrujati. Smislio sam razlog nesreće za knjigovođu. Pao je nepažnjom niz stepenište.

Odmah ću je obavestiti o tome. Vi se pobrinite da ni taj čovek ništa drugo kasnije ne tvrdi.

Kapetan se glasno nasmejao. — Po vašem naređenju, senjor pukovniče!

Pukovnik se vratio nazad u svoju sobu.

— Izvinite, kontesa! Jedan od vaših ljudi se povredio. Naredio sam da ga odvedu u bolnicu i tamo leče.

— Od kojih ljudi?

— Od osoblja konzulata, mislio sam konteso! Ali mi ipak prvo odgovorite na postavljeno pitanje. Na taj način će se sve brzo rešiti, pa vi kao i osoblje konzulata možete mirno napustiti zatvorsko utvrđenje.

— Ni konzulat, a ni ja lično nisam umešana u akciju oslobađanja američkog ambasadora.

Pukovnik se smeškao. — Vi ste rekli oslobađanje! — prebacio joj je.

— Služim se vašim rečima!

— Izvinite, kontesa! Kročio je do nje i poljubio joj ruku. — Komandant će vas otpratiti kući.

Otpratio je do vrata. — Komandante! — viknuo je.

Užurbano je dotrčao sav zadihani debeli komandant.

— Priča se da novčano pomažete pokret otpora, kontesa — rekao je pukovnik uz put. Pri tome mu nije promakao strah, koji se pojavio u njenim očima.

— Mislim da su te priče nastale zbog toga što ste neka- da finansijski pomagali Benita Juareza u borbi protiv kneza — doda pukovnik.

— Da! To smo mi Lopezovi činili! Bili smo protiv kneza.

Komandant se u međuvremenu pojavio.

Pozdravio je kontesu i pukovnika.

— O. Linarese, stigli ste — rekao je pukovnik, smeškajući se. — Niste li vi meni pričali da predsednik Diaz namerava da sebe proglasi knezom Meksika?

— Da! Razgovarali smo o tome! — priznao je komandant, ne shvatajući tačno o čemu je reč.

Kontesa je zadrhtala i prebledela kao da će pasti u nesvest.

Pukovniku se bar tako učinilo. Salutirao je i vratio se zatim nazad u svoju sobu.

— Knez tamo ili kneginja ovamo! Prokletstvo, trebao je da uhvati Amerikance zajedno sa ambasadorom. Još nikakav izveštaj nije stigao.

— Dežurni! — viknuo je pukovnik ostrim glasom i pri tom otvorio naglo vrata.

Dežurni oficir se požurio uz stepenice.

— Ima li vesti od naših trupa? — viknu mu pukovnik u susret.

— Ne! Još nema, senjor pukovniče! — Ljutito je zalupio vrata i prišavši prozoru pogledao dole na dvorište. Tamo je sve bilo pusto.

— Ako Amerikance ne uhvati, ipak je otkrio zaverenike koji pomažu pokret otpora. Predsednik bi trebalo da bude i zbog toga zahvalan.

Međutim, to ga nije naročito utešilo. Unapredili su ga da bi preuzeo svu odgovornost za zadatak da ambasadora ni po kojoj ceni ne puste da pobjegne iz zemlje.

Tog pasjeg sina su ipak oslobodili!

Bio je jako ljut. Sve bi učinio samo da može tog čoveka da vrati nazad u zatvor.

Možda je trebalo sa kontesom sasvim drugim tonom da razgovara! Sebe je nazivala kontesom, a bila je protiv kneza.

Tu žensku više neću tako lako pustiti iz vida. Romero će dobiti zadatak da nađe dvojicu doušnika, koji će je pratiti u stopu punih dvadeset četiri sata. Možda će se smekšati ako primeti kakvu opasnost joj on može predstavljati.

— Romero! — viknu pukovnik kročivši do vrata.

Krenuo je skroz do stepeništa.

— Romero! — viknu ponovo i sačeka trenutak.

Dežurni oficir se pojavio u prizemlju. — Poslao sam čoveka po kapetana.

— Neka odmah dođu kod mene!

— Po vašem naređenju, pukovniče!

Karosa se okrete, vrati se u svoju radnu sobu i zalupl vratima.

X

Šejn krene do vrata kuće koja su vodila na ulicu. Meksički zatvorski čuvar i mister Mur čučali su ispod platna na zaprežnim kolima koja je vukao magarac. Akvida ih je obavestila da su vojnici prečešljali i napustili južni deo grada. Sada se tamo nalaze samo još neke konjičke patrole.

Brus i Seli čekali su sa konjima pored zaprege.

Šejn je svog ridana zavezao za zaprežna kola.

Neke konje i mazge sa eksplozivom nisu povel sa sobom.

Visoki Jork je stajao pred vratima i okrenuo se kada je čuo Šejna da dolazi.

— Prokletstvo, Šejne! Još tri kuće, pa je naša sledeća.

Šejn promoli glavu kroz vrata. Jedan pogled bio je dovoljan. Desetine vojnika pretraživali su okolinu. Video je kako se brzo približavaju njihovoj kući. Potapšao je dugonju po ramenu.

— Krećemo, amigo! Svako svojim putem! Ne zaboravi, u Čljenegi treba da se ponovo vidimo ili ostavijamo poruku.

— Srećno, Šejne! — reče dugonja hrapavim glasom, udaljivši se brzo velikim koracima.

— Šejn pogleda još jednom na trg, proviri u prostorije da vidi da li je nešto ostalo što bi ih odalo, stavi rezu na vrata i napusti kuću.

Sav eksploziv i opremu sakrili su u šupu, ispod starina. U štali su ostali konji i mazge, koje nikako nisu mogli povel sa sobom.

— Kreći, Akvida! — viknu Šejn otrčavši do zaprežnih kola. Brzo se popeo i sakrio ispod platna pod kojim su čučali mister Mur i Meksikanac.

Akvida potera mazgu. Šejn je provirio ispod platna.

Akvida je napustila kuću i poterala sivog magarca u pravcu mračne uske uličice.

Sunce se pojavilo na horizontu.

U gradu je bilo veliko komešanje. Vojnici su stanovništvo rano poterali iz kreveta.

Niko nije obraćao pažnju na zapregu sa magarcem koju je terala mala Vejuri Indijanka. Koga već zanima mala, poludivlja Vejuri?

— Mister Šejne, mi nemamo nikakvu šansu! — promrmlja ambasador. — Meksikanci su sigurno sve puteve blokirali. Još jednom zahtevam od vas da se predamo. Na taj način bi bar izvukli živu glavu i našoj zemlji ne bi rušili ugled.

— Prestanite već jednom! — viknu ljutito Šejn.

Već mu je preseio da stalno sluša jedno te isto.

— Ko ste vi da sebi dozvoljavate da sa mnom razgovarate ovim tonom?

— Vi dobro znate ko sam ja! — odgovori Šejn. Izaslanik sam našeg predsednika i ako ne prestanete s tim glupostima, sve ću to navesti od reči do reči u svom izveštaju. Od vas dosada još nismo dobili nikakvu podršku. Samo nam idete na živce i meni kao i ostalim komandosima.

— Da nemate malu Vejuri Indijanku, već bi sve odavno propalo.

Šejn je bio besan kao ris. — Ali je mi imamo! A sada jezik za zube ili ćete dobiti svoje!

Ambasador se uplašeno povukao.

Meksikanac je delovao uplašeno.

— Prestani da drhtiš, druškane! — reče Šejn na španjskom. — Čim napustimo grad, puštamo te kući. Šta se tu može, kada ne ide drugačije.

Hteo je još nešto da kaže, ali se začula vika.

Zaprežna kola su se naglo trgla. Mazga je kao podivljala pojurila.

Šejn je provirio ispod platna.

Nalazili su se na širokoj ulici. Iza drvoreda sa leve i desne strane bile su velike kuće u zelenilu.

A između drvoreda i na cesti jahala je u širokoj formaciji raspoređena konjička patrola. Jahali su iza njihovih zaprežnih kola.

Šejn opsova. Tu mazga nije imala nikakve šanse.

Ispod razapetog platna se dovukao napred. Provirio je kroz platno okrenut prema Akvidi. Doviknuo joj je.

Sa strahom u očima okrenula se prema njemu mala Vejuri Indijanka.

— Šta da radim, Šejne? — upita ga Akvida.

— Sidi sa ceste! — viknu Šejn — Vozi između drveća i grmlja dalje.

Ona ga odmah poslušala. Iza drvoreda se nalazio jarak. Zaprežna kola sa dva točka skoro su se prevrnula kada su prelazila jarak.

Meksikanac i Mur su izgubili ravnotežu. Pali su na ogradu kolske zaprege s nogama dignutim uvis.

Šejn je prihvatio rukom ambasadora.

— Približi se više grmlju, Akvida! — viknu Šejn. Skačemo sa kola! Poteraj magarca što brže možeš!

Akvida se toliko približila grmlju da je Šejna granje ogrebalo po licu.

Povukao je ambasadora napred. — Držite se menel! — viknuo je.

— Skači, Šejne! Skači! — vikala je Akvida. Malo sivo magare galopiralo je kao trkaći konj.

— I ti iskači! — viknu Šejn. — Pusti magare neka juri.

Zgrabio je ambasadora za kragnu. Držeći ga uz sebe skočio je sa „parker” revolverom u levoj ruci.

Granje se lomilo ispod njih dok su padali u žbunje.

— Akvida! — viknu Šejn. Da li ga je čula? Zaprega se više nije videla. Topot konja im se približio.

Meksička konjica je prošla pored njih. Jedan jahač im se približio, ali je prošao ne primetivši ih. Šejn je povukao ambasadora skroz u travu pripremivši svoj revolver za svaki slučaj.

Čitava patrola projurila je pored njih u galopu. Prašina, koju su konji digli kopitama spustila se i na žbunje u kojem su se nalazili Šejn i ambasador. Šejn sklopi oči za trenutak. Zatim je naprežući oči gledao napred čekajući malu Vejkuri Indijanku da se pojavi. Koliko je bila vešta i spretna morao joj je uspeti skok sa mazge.

— Ostanite ležeći tu! — ciknuo je okrenuvši se oprezno prema putu Šejn.

Iz jednog žbuna je promolio glavu, gledajući za jahačima.

Video je još samo jednog jahača.

Akvida je izgleda skrenula u prvu uličicu. Čitava konjica joj je bila za petama. Jahač koji je zaostao, fijuknuvši bičem poterao je konja i nestao za ostalima.

Šejn je pogledao naokolo.

Nigde nije bilo ni žive duše.

Provukavši se iz žbunja otrčao je do uske uličice kojom je skrenula Akvida.

Konjica je skoro sustigla zapregu. Pokušavao je da vidi da li Akvida još uvek sedi na njoj.

Nije uspeo ništa jasno da vidi.

Dozivao je. — Akvida!

Ona se nije odazivala.

Brinuo se za nju. Ipak je na kolima ostao vezani zatvorski čuvar. Strah ga je uhvatio. Taj druškan će sigurno ispičati sve šta se desilo!

Šejn se brzo vratio do mister Mura.

— I šta ćete sada? — upita ga ambasador prigovarajući.

— Šta ste tako nestrpjivi! — dobaci Šejn i pomože mu da se uspravi, uhvativši ga pod ruku.

Imanje ispred kojeg su se nalazili nije bilo veliko. Veliki park je okružio trospratnu kuću. Ni živa duša se nije videla u blizini. Negde su psi lajali. Ali to nisu bili psi sa imanja na kojem su se slučajno našli.

— Psi! — reče mister Mur, pogledavši zabrinuto Šejna. — Hoćete da nas psi rastignu? U šta ste me to uvalili?

— Šta ste se tako uplašili zbog lajanja pasa! — odgovori mu grubo Šejn. Oni su mi draži od meksičke konjice. Njih ćemo se bar lako otarasiti. Samo im treba neki mamac podmetnuti.

Sa Murom je oprezno izašao iz žbunja, ogledajući se i prisluškujući pažljivo.

Ponovo je viknuo ime male Vejhuri Indijanke.

Ali se nigde ništa nije pokrenulo.

Velika kuća sa mnoštvo prozora ispred koje su se nalazili izgledala je kao napuštena.

Bilo je rano jutro.

Trebalo je da nađu neko skrovište i dva konja za kasnije, kada se bude spustio mrak.

Pažljivo je osmatrao okolinu.

Tako veliko imanje, a nigde se nije videla štala za konje.

Šejn krenu povukavši Mura za sobom. Stari se stalao saplitao o sopstvene noge.

To je dosadilo Šejnu, pa je kleknuo na kolena i zavezao pertle Muru na cipelama.

Do sada je u životu već bio više puta u sličnoj situaciji. Zašto onda sada ne bi za promenu kleknuo pred ambasadorom i veživao mu pertle? Ipak je to bio stariji čovek.

— Da li je u redu ili sam previše stegao? — upita ambasadora pre nego što se ispravi.

Ambasador je proveravajući koraknuo jednom nogom, a zatim drugom. — Dobro je!

— Sada mi je već lakše! — reče Šejn i uspravi se.

— Trebalo bi cipele možda očistiti — reče ambasador.

Najverovatnije je to trebalo da bude šala, ali Šejnu nije bilo do smeha.

Ambasador se namrgodi. — Vi nemate smisla za humor! Znači, to je ipak bila šala. Bar je to trebalo da bude.

— Inače sam šaljivdžija po prirodi — nastavi Šejn namrgođenog izraza lica. — Ali otkada vas vučem kao paket nije mi bilo do smeha.

— Hoćete li da vam ispričam vic, Šejne?

— Ako je dobar, zašto ne!

Ambasador je počeo da priča vic. — Srela su se dva rođaka. Jedan od njih upita drugog: jesam li ja tvoja tetka ili brat?

Šejnu taj vic nije bio nimalo smešan. Čuo ga je već više puta.

— Pa, dobro! — reče starac. — Šta mogu ako ne volite viceve.

Šejn se zagledao u okolne zgrade i odjednom se okrenuo prema ambasadoru. — Sada ću vam ja ispričati dobar vic — reče Šejn. — Na taj se ni vi nećete nasmejati.

Mur je pun iščekivanja čekao da ga čuje.

— Na zgradi pored ove okačena je američka zastava na kojoj lebdi bezbroj zvezdica.

Ambasador se naglo trgao. Između bujnog zelenila video se krov zgrade na kojem su visile američka i meksička zastava.

— Ko kaže da nismo srećne ruke! — promrmlja ambasador. — To je američki konzulat! Ako odemo tamo kročićemo na američko tlo.

— I to znaju Meksikanci? — upita ga Šejn.

Mur pogleda Šejna. — To je američki konzulat. Tamo ćemo biti na sigurnom, Šejne! Uživaćemo imunitet! Kao diplomati.

Šejn se smeškao. — Ja nisam nikakav diplomata.

— Ali ja jesam!

Ambasador je krenuo brzim korakom.

Šejn je jedva uspeo da ga prati u stopu.

Ograda im je preprečila put. Šejn je pomogao starom da je pređe. Prošavši parkom stigli su do velike kuće na čijem su se krovu nalazile obe zastave, jedna pored druge! Meksička i američka zastava.

Šejn je pokušavao da nađe štalu za konje. Prvo, otkrio je sa strane kuće veliku šupu u kojoj je bio smešten sav vozni park zaprežnih kola.

Odmah je promenio pravac kretanja, povukavši Mura za sobom, koji je već hteo da se uputi prema glavnoj zgradi.

Brzo su pretrčali lepo održavan travnjak i nekoliko trenutaka kasnije naši su se između zaprežnih kola. Šejn otvori vrata jednih kola i ugura prvo ambasadora unutra, pogledavši zatim levo — desno, a zatim se i on pope u kola.

— Šta nameravate tu da radite? — upita ga ambasador.

— Sačekaćemo dok se ne smrači! — nastavi Šejn. — Smetite se udobno i pokušajte da spavate, jer u predstojećoj noći za to nećemo imati puno vremena.

— Nećete uspostaviti kontakt s ljudima iz konzulata? — upita ga Mur.

— Zašto? Time bismo samo sebe doveli u opasnost. A u postojećim okolnostima i te ljude. Do sada je sve sasvim dobro uspeo. Tu stoji veliki broj kola, znači da su i konji u blizini. Nemojte samo napustiti kola.

Šejn je ponovo izašao iz kola, prošavši pored ostalih kola u toj velikoj šupi. Odavde je imao pogled na park sve do puta. Ali od Akvide nije bilo ni traga ni glasa.

Zašto, do đavola, nije skočila sa mazge? Sada je najverovatnije uhvatila vojska. Vezani čuvar u kolima će sasvim sigurno ispričati da i ona pripada Amerikancima.

Šejn opsova. Zar je on kriv za to? Dosada je uvek uradila ono što joj je on rekao. Zašto je ostala na kolskoj zaprezi? Nije mu to nikako išlo u glavu.

Gde da je traži?

Vratio se u šupu. Mur je legao da spava.

Šejn je krenuo na drugu stranu šupe. Odmah mu se po pravilo raspoloženje.

Konji su pasli na livadi. Bilo ih je oko desetak. Ali je hteo prvo da sačeka noć.

Šejn je promatrao okolne zgrade. Smetale su mu te proklete zastave. Nije bio siguran da li je pametno što su ostali na ovom imanju. Bilo je to pitanje koje je sebi neprekidno postavljao.

Pukovnik Karosa gledao je bezvoljno kroz prozor. Konačno su stigle informacije. Komandant Linares stajao je ispred plana grada, obeležavajući ulice i gradske četvrti koje su pretražene. Konjica je sve puteve koji su vodili van grada preprečila. Pažljivo je to uneo olovkom.

Pukovnik se odmakao od prozora. Neko vreme je Linares bezvoljno posmatrao dok je pravio beleške na karti, a zatim je i on prišao karti.

— Sve je besmisleno! — rekao je umorno. — Ti prokleti Amerikanci su nam pobegli. Najbolje da obavestimo pograničnu konjicu. Čini mi se da u ovom slučaju više ništa ne možemo da učinimo.

Hteo je da komandantu da još precizne instrukcije, ali je začutao. Neko je glasno pokucao na vrata. Istog trenutka se vrata naglo otvoriše i kapetan Romero je sav uzbuđen upao u sobu u pratnji starijeg zatvorskog čuvara i mlađeg vodnika prvog eskadrona konjice.

— Senjor pukovniče, ušli smo u trag Amerikancima! — viknu kapetan s osmehom na licu. — Postoji osnovana sumnja da su se sakrili u kuću američkog konzulata.

Pukovnik je ostao bez reči.

Romero je video pukovnikov začuđen izraz lica i zbog toga je mahnuo rukom zatvorskom čuvaru da mu pride. — Ovaj čovek, senjor, juče uveče je po završetku smene prepadnut ispred zatvorskog utvrđenja i prenet u kuću, koja se nalazi na trgu ispred utvrđenja. Gringosi su hteli da im on kaže u kom delu zatvorskog utvrđenja je pritvoren američki ambasador. Pretili su mu da će ga ubiti ako ne progovori. U toj kući su ga držali vezanog. Zatim su ga noću ostavili sa jednom Vejkurij Indijankom nasamo. Bila su to sedmorica Amerikanaca. Četvorica su se pre nego što se razdanilo vratila sa američkim ambasadorom nazad. Dok su vaši vojnici počeli da pretražuju kuće oko trga oni su se pripremali za beg. Neke konje i mazge su ostavili. Pazili su da ne ostane u kući neki trag koji bi ih odao.

Pukovnik se obratio zatvorskom čuvaru. — Nastavite vi sa pričom, čoveče!

— Bio sam čitavo vreme vezan. Vezali su mi ruke i noge. Amerikanci su me zatim zajedno s američkim ambasadorom smestili na zapregu prekrivenu plaštom koju je vuklo magare. Jedan od Amerikanaca čučnuo je do nas na kola ispod plašta, a Vejkuri Indijanka je sela na magare, krenuvši u pravcu grada. Sve je dobro išlo dok se za nama nije pojavila konjica koja je htela da pretraži kola. Amerikanac je zajedno sa ambasadorom skočio iz kola u blizini američkog konzulata. Vejkuri Indijanka je bičem terala mazgu po uskim ulicama. Na trgu gde je bila pijaca mazga je stala i konjica je odmah bila tu. Vaši ljudi su me odmah oslobodili, senjor pukovniče.

— I gde je sada Vejkuri Indijanka? — nastavi da se interesuje pukovnik.

— Mora da je negde pre toga sjahala sa mazge — reče mlađi vodnik. — To nismo mogli da zapazimo.

Pukovnik je pogledao mlađića.

— Ja sam vodio konjicu, senjor pukovniče! Jedan od mojih ljudi hteo je samo da pita Vejkurí Indijanku, koja je sedela na magaretu, kuda se to uputila. Kada je pozvao da stane, ona je kao podivljala počela da goni magarca.

— Da nije tom brzinom odjurila ne bi uopšte posumnjali na nju.

— Znači, to se desilo u blizini konzulata? — upita pukovnik.

Zatvorski čuvar je klimnuo glavom.

Pukovnik je pogledao mlađeg vodnika.

— Hteo je prvo da dobije naređenje od vas za pretragu konzulata! — dodao je kapetan Romero.

— Da! Ipak je to konzulat, senjor pukovniče! — reče mlađi vodnik ponosno. — Nisam ništa hteo pogrešno da uradim.

— Pokret, Romero! Pozovite ljude! Da ste odmah konzulat opkolili! — naredi pukovnik. — Osedlajte mi konja! Hoću da budem prisutan. Požurite malo! Poterajte i ljude! Vi ćete vodniče odmah da krenete! Dok ja stignem zgrada treba da bude već opkoljena! Pokret! Šta još čekate, prokletstvo!

Romero i mlađi vodnik su se okrenuli i brzim korakom napustili pukovnikovu sobu. Zatvorski stražar je krenuo za njima u stopu uplašen od vike, koju im je pukovnik priredio.

Pukovnik Karosa se brzo smirio i hladno je pogledao komandanta Linaresa. — To prelazi sve granice! — rekao je opušenim glasom. — Naša kontesa! Ta patriotkinja! Iziavila je da nije umešana u akciju. Pozovite pešadiju nazad! Sve konjičke vodove koji su sada na terenu treba usmeriti i prikupiti ispred američkog konzulata.

Komandant je stajao u stavu mirno pred njim. — Sve ćemo živo tamo prevrnuti! — reče pukovnik gromkim glasom. — I teško njima ako je... Ne bih želeo da budem u kontesinoj koži.

Pukovnik se ispravi i pođe prema svom pisaćem stolu. Brzo je opasao sablju, a na glavu je stavio svoju vojničku kapu.

Komandant je žurno izašao iz pukovnikove radne sobe da izda naređenje konjičkim trupama.

Pukovnik je stao pred ogledalo koje je bilo visine od poda do plafona i stao u stavu mirno.

Počeo je glasno da govori. — Kontesa...

Smeškao se pun sebe, jer se sam sebi sviđao. Bio je visok i mršav. Čizme su mu bleštale, a nakrivljena kapa mu je dobro stajala.

Oštrim korakom se okrenuo i izašao iz sobe. Bučno je koračao niz stepenište. U dvorištu je stajao vojnik, držeći za uzde njegovog osedlanog konja.

Kapetan Romero i njegovi vojnici se više nisu videli. Mlađi vodnik je takođe sa svojom patrolom napustio zatvorsko utvrđenje.

Pukovnik je spretno uzjahao konja i sedeći uspravno u sedlu izjahao je kroz kapiju.

Fortuna, boginja sreće ostala mu je verna. Kako je mogao i jednog trenutka da sumnja u svoju srećnu zvezdu! To će biti direktan izveštaj predsedniku u glavni grad Meksika.

Ne samo što je uhvatio komandose sa ambasadorom Sje-dinjenih Američkih Država, već je istovremeno otkrio i zave-renike koji su pomagali pokret protiv predsednikove vlade.

U podrumu zatvorskog utvrđenja i u rukama ljudi kape-tana Romera kontesa će već progovoriti. U to je bio ubeđen.

Zadovoljno se smeškao, usmerivši konja preko prostranog trga. Čuo je glasan topot svoga konja dok je prolazio preko pločnika.

Uspravno sedeći u sedlu, isprisivši se i držeći uzde u levoj, a desnu ruku spustivši pored sebe terao je konja u kasu kroz široke ulice grada.

Prolaznici su zastali, naročito žene, kako mlade tako i starije. Međutim, on na njih nije obraćao pažnju.

Po njemu je komandant Linares mogao ponovo da pre-uzme utvrđenje. On je bio čovek za uzvišenije zanimanje. To je jasno osećao.

XII

Šejn iskrivi lice.

Odjednom je sve živnulo u velikoj kući. Prvo se pojavio jedan jedini čovek koji je užurbano otrčao do konja, izabravši četiri životinje

Šejn se povukao. Bio je uveren da je tip hteo jeđna od kola u šupi da upregne.

Pre nego što je stigao do kola u kojima je spavao ambasador, pojavili su se još neki ljudi. Radilo se o trojici Meksikanaca, koji su nosili kofere i korpe i prilazili šupi. I njima se nešto jako žurilo.

Šejn otvori vrata kočije i probudi ambasadora.

— Šta je, Šejne? — upita ga pospano ambasador.

— Izlazite! Brzo! Izgleda da ljudi baš hoće ovom kočijom da putuju.

Dok je starca izvukao iz kola, primetio je mladu ženu koja je išla iza Meksikanca.

Imala je na sebi kostim sašiven od zelenog pliša i šešir od istog materijala sa pričvršćenom čipkom koja je napola prekrila njeno lice.

Jednom rukom je pridržavala šešir, a drugom dugačku suknju dok je žurno koračala iza ljudi.

Ambasador je bio previše spor. Prvi Meksikanac ih je ugledao, zastao je i viknuo. — Stojte! Ko ste vi? Šta tražite tu?

Šejn je odgovorio na postavljena pitanja. — Povuci ćemo se već! — rekao je. — Samo bez uzbuđenja.

Zgrabio je ambasadora za ruke i krenuo s njim na stranu.

Trojica Meksikanaca su ušla u šupu, ukočeno su pogledali Šejna i ambasadora. I žena je zastala, gledajući prema njima. Šejnovo prisustvo je naročito zbunilo. Videlo se da se uplašila.

— To je ambasador i jedan od tih prokletih Amerikanaca!
— reče jedan od Meksikanaca razdraženim glasom.

Šejn izvadi iz kožne futrole svoj „parker” revolver. — Nemojte da se približavate, mućaćosi!

Jedan od ljudi je došao sa četiri konja.

Meksikanci i žena su stali sa strane da naprave mesta.

— Bežite odavde! — viknu uzbuđenim glasom jedan od ljudi. Spustio je oba kofera prišavši Šejnu i ambasadoru, ne obraćajući puno pažnje na „parker” revolver.

— Šta čekate, bežite odavde! — vikao je Meksikanac panično. — Vojska samo što nije stigla ovamo. Kontesa zbog vas sada ima neprijatnosti. Ako tu nađu vas dvojicu... stvarno ne znam šta će biti.

Šejn iskrivi lice. Momci su prepoznali njega kao i ambasadora, ili su bar naslućivali da su to oni.

— Uzećemo dva konja, a vi nas niste videli! — reče Šejn.

Čovek ih je požurivao! Uzmite šta vam treba! Ali brzo! Kontesu ćete inače dovesti u životnu opasnost!

Svi ostali ljudi su pomagali kočijašu. Jedan od njih slagao je koferu i korpe unutra.

Kontesa je stajala naspram njih. Bila je izuzetno elegantna. Čipka sa šešira joj je prekrivala lice. Šejn je ipak naslućivao koliko je lepa ta žena. Bila je srednje visoka i vitka.

Šejn se okrenuo i gurajući ambasadora pred sobom krenuo je prema kočiji.

Odjednom se začuše krici. Čula se pucnjava.

Jedan čovek je istrčao iz kuće. Na sav glas je vikao. — Vojnici! Vojnici! Krećite što brže možete! Samo što je to rekao, sručio se mrtav na travnjak. Pogodio ga je metak nekog vojnika. Iz kuće su izlazili vojnici sa kapetanom na čelu.

Kontesa je sa Meksikancima zastala kao skamenjena pred kočijom. Konji su bili upregnuti.

Šejn je uvideo da ni on sa ambasadorom neće uspeti da se izvuče.

Malo je pogurao ambasadora. — Vratite se do kola! — viknuo je uzevši u levu ruku svoj „parker” revolver. Iz jakne je izvukao svežanj eksploziva, potrčavši s njim napred. Snažnim zamahom ruke bacio je eksploziv tačno pred noge jednog vojnika i revolverskim hicima je gađao eksploziv.

Snažna eksplozija je odjeknula. Munja je zaslepljujuće obasjala okolinu. Ta eksplozija je odbacila vojnike, pa su padali jedan preko drugog.

Šejn nije gubio vreme. Dok su se ostali zagledali u taj vatromet, on je otrčao do kolske zaprege. Ugurao je ambasadora i ženu u kabinu. Zatvorio je vrata i popeo se na mesto kočijaša.

Meksikanci su se od straha bacili na pod. Ležali su pored konja. Zatim su pogledali Šejna kao da vide duha pred sobom.

Zamahnuvši bičem poterao je brzo konje.

Konji su kao podivljali pojurili. Već su od same eksplozije bili uplašeni.

Šejn je poterao kolsku zapregu oko šupe, pa kroz park preko grmlja na put.

Čuli su se krici i pucnjava.

Šejn se nije okretao. Morao je da pripazi na konje da se kočija ne bi slupala uz neko drvo ili da se zaglavi u žbunju.

Kada su četiri konja sa kočijom prošla kroz jarak Šejn je skoro pao sa kočije. Čuo je krik žene iz kola. Jedva je uspeo da smiri konje, zatim je ponovo fijuknuo bičem i konji su pošli galopom.

Vešto je terao kolsku zapregu od četiri konja ka izlazu iz grada. Konji su brzinom vetra jurili pored velikog drveća. Još je uspeo da se sagne na brzinu i grane su ga samo okržnule u prolazu.

Iza kolske zaprege se videla samo prašina.

Napustivši ovu aleju Šejn je skrenuo s kolskom zapregom u široku ulicu koja se nastavljala.

Odjednom mu se skoro sledila krv u žilama! Kolska zaprega koju je terao Šejn kretala se u susret čitavog eskadrona konjice. Bilo je kasno za zaokret. Pustio je konje da idu korakom dalje i povukao sombrero na čelo.

Mahnulo je oficirima sa širokim osmehom na licu. Ali su oni šturo gledali napred. Čak ni vojnicij nisu obraćali pažnju na njega kao kočijaša.

Čim su prošli pored konjice nastavio je galopom. Bio je svestan toga da će isti eskadron konjice uskoro imati za sobom na vratu.

Pokucao je na krov kočije. — Madam! — viknuo je i sagnu se pri tom na stranu da ga ona bolje čuje. — Ovom kočijom nećemo daleko stići.

Ona je provirila kroz prozor. — Idite ovom ulicom pravo i iza poslednjih kuća skrenite na levo.

Šejn je podigao ruku u znak razumevanja, a zatim se ponovo okrenuo prema konjima. Uskoro je prošao poslednje kuće i posle sto metara stigao je do raskršća.

Konje je poterao na levo i gonio ih je u galopu dalje.

Još nije bilo ni traga ni glasa od potere.

Put je vodio do hacijende, kao što je na tabli bilo ispisano.

Kada je ugledao zgradu hacijende između drveća, ponovo sa sagnuo na stranu dovikavši kontesu.

— Senjorita! Trebalo bi da nabavimo konje za jahanje, a ova koja negde da sakrijemo.

— Samo vi nastavite pravo prema hacijendi!

Šejn je i dalje terao konje u galopu.

Čuo se topot konja i škripa kolskih točkova. Jurili su zapregom što su brže mogli. Za njima se digao oblak prašine do visine drveća pored puteljka.

Poslednjih pet stotina metara put je vodio preko poljane. Šejn je nemilosrdno gonio konje. Na konjima se videla iscrpljenost. Oblio ih je znoj i pena. Teško su disali.

Ljudi iz hacijende su ugledali kolsku zapregu i pošli su joj u susret.

Kontesa je ponovo provukla glavu kroz prozor i doviknula Šejnu. — Idite skroz pred kuću do onih ljudi!

— Da, senjorita! — doviknu joj Šejn.

Dok su prolazili kroz kapiju, Šejn je za svaki slučaj sag-
nuo glavu.

Stao je pred glavnom zgradom. U međuvremenu se tu
okupilo njih šestorica.

Šejn je oštro u blagom luku poterao kolsku zapregu. Na-
glo su zastali. Vetar je nosio oblak prašine čak do kuće!

Kontesa naglo otvori vrata kabine i iskoči napolje.

— Brzo! — doviknula je trojici začuđenih Meksikanaca. —
Osedlajte tri konja.

— Karosa nam je za petama sa čitavim eskadronom ko-
njice. Moram da bežim. Posredi je izdaja.

Meksikanci su odmah pobjegli.

Šejn siđe sa kočije i pogleda pravcem kojim su došli. Slegla
se prašina, a od konjice ni traga. Međutim, vidik je dosezao
samo do šumarka.

Pomogao je ambasadoru da izađe iz kočije. — Da li je sve
u redu?

Mur ga ljutito pogleda. — Zbog vaše nepažnje doveli ste
kontesu u životnu opasnost. U Saltilu je ona američki konzul.

— Zar vama to nije poznato?

Šejn pogleda za njom. Stala je iza kola. Skinuli su joj
kofer i korpe, a ona je kopala po njima tražeći nešto.

— Kako bih to i mogao znati? Zastave smo tek videli ka-
da smo skočili u jarak.

Kontesa im je prišla sa velikom tašnom u ruci. — Rasprav-
ljanja ostavite za kasnije! Sada pođite do štale! — viknula je.

Šejn i ambasador krenuše za njom.

Meksikanci su vodili konje iz štale.

— Pedro! — viknu senjorita. — Kočiju obavezno negde
sakrij! Ako je Karosa nade tu, sve će vas ubiti. Najbolje bi
bilo da je ostavite u šumi i da se negde sklonite. Nekoliko da-
na budite odsutni sa hacijende. Koži to svojim ljudima.

Meksikanac joj se naklonio pun poštovanja. — U redu,
kontesa!

Bila je to njena hacijenda. Šejn to nije znao, ali je naslu-
ćivao. I to po ponašanju ljudi. Sve se vrtilo samo oko nje.

Šejn je pomogao Muru da uzjaše konja. Zatim je kročio
do drugog konja i brzim skokom ga uzjahao. I dalje je gledao
u pravcu šumarka.

— Ole! — viknu kontesa, krenuvši u galopu.

Šejn i ambasador su je pratili.

Meksikanci su potrčali do kočije.

Šejn je jahao pored Meksikanke. Tek sada je video ko-
liko je lepa.

— Ja sam Marija Lopez! — reče pogledavši zajedljivo na
stranu.

— Madam! — reče Šejn podigavši svoj sombrero u znak
pozdrava. — Zovem se Šejn. A ono je...

Šejn nije stigao da dovrši rečenicu već mu je kontesa
upala u reč.

— Ambasador i ja smo se upoznali! Nema potrebe da mi
ga predstavljate.

Galopirali su uz brežuljke i niz brežuljke u pravcu visokih planina na severu. Pri tome su se stalno okretali. Niko nije jahao za njima.

Posle dve milje krenuli su šumom. Tu su bili zaklonjeni i pustili su konje da idu hodom.

— Pokušaću da stignemo do Čepede! — rekla je sva zadihana. Umorila se od te čitave jurnjave. Tamo će nam prijatelji pomoći dalje. Poznajete li okolinu?

— Na žalost, nikada nisam bio tamo! — odgovori Šejn i sa prstom na kratko dotakne ivicu šešira.

Ona ga pogleda, osmehnuvši se samo na kratko. Izraz lica joj se zatim ponovo uozbiljio.

— Vi ste me doveli u nezgodnu situaciju, ali ste mi najverovatnije spasili život, senjor Šejne — rekla je.

— Nisam imao pojma o tome, madam!

— Ne morate da mi se izvinjavate! — odgovori ona na to. — Niste bili sami, ispričao mi je ambasador. Gde ćete se naći sa svojim prijateljima?

— U Činegi!

— Zar direktno na putu prema granici? — reče iznenađeno kontesa. — Ne poznajete čoveka koji nam je za petama i čiji smo smrtni neprijatelji sada nas dvoje! On ne samo što raspolaže sa dva eskadrona konjice, već može da se meri i sa samim đavolom. Karijera mu zavisi od toga hoće li mister Mura uspeti da uhvati. A hoće da se domogne i pritvori vas, kao i vaše komandose. Od njega se ništa dobro ne može očekivati.

Šejn je ćutke slušao.

— Gde hoćete da pređete granicu? — upitala ga je.

— Sve zavisi od toka događaja — odgovori Šejn.

— Otpratiću vas. Moraću za neko vreme da napustim ovu zemlju. Osim ako bi taj đavo od čoveka slomio vrat za vreme potere.

Začutala je i zatim se okrenula. Odjednom je naglo zaustavila konja i progundala oštro kao kočijaš.

Šejn i Mur su se istog trenutka okrenuli da vide šta se to desilo.

Crni oblak dima se nadvio iznad hacijende.

— Taj đavo od čoveka! — viknula je puna mržnje.

— Prokletstvo! — reče Šejn. Meksikanci izgleda nisu uspeji da uklone kočiju tako brzo.

— Eto, imamo već pukovnika za petama! — reče kontesa. — Neka ga đavo nosi!

Ponovo su poterali konje i krenuli dalje.

Šejn je zabrinuto gledao na tragove koje su ostavljali za sobom na mekom zemljištu šume. Došlo je vreme da on preuzme vodstvo.

— Bolje da krenemo na istok, madam! Pre ćemo stići do sienovitog dela planina.

Smeškao se kada ga je ona oštro pogledala. Izgleda da nije navikla da joj neko protivureči.

— I đavo ima oči u glavi! — nastavi Šejn. — Pogledajte samo tragove koje ostavljamo.

— Ja moram za Čepedu! — rekla je odlučno.

— Znam, hoćete da odete do vaših amigosa! Ali, ako ova-ko nastavimo nećemo živi stići tamo. Držite se mene! Moramo tog đavola izigrati! Ne sme nas uhvatiti, ne sme trijumfovati! Dok sam živ neću dozvoliti da se vama ili ambasadoru nešto desi.

Šejn je poterao konja na istok, a ona ga je ćutke sledila.

— Preko granice stići ćemo i bez pomoći vaših amigosa — reče Šejn i oslonivši se jednom rukom na sedlo pogleda unazad.

Preko krošnji drveća video se još oblak dima u daljini. Postao je mnogo veći.

— To je đavolsko delo! — objasni joj on. — Hoćete da se to isto desi i kod vaših amigosa?

— Nemojte da plašite kontesu. Šejne! — reče strogo ambasador.

— Strah nas navodi na oprez! — nastavi Šejn.

Konje su poterali u galopu. Jedno za drugim su jurili šumom.

Da im je potera bila za petama bilo je očigledno. Šejn je procenjivao da su već blizu. Nije mogao sebi da zamisli da je pukovnik sa konjicom na hacijendi i da uživa još uvek u prizoru vatre.

Posle sat vremena stigli su na stenoviti teren.

Šejn je jahao pravo na istok, a nakon dve milje naglo je skrenuo na sever. Stigli su u kotlinu odakle su puteljci vodili u sve moguće pravce.

Puteljak prema severu penjao se uz jednu klisuru. Teren je bio stenovit i tvrd. Uskoro su morali da sjašu i vode konje. Šejn ih je predvodio. Kontesa je hodala uz njega ali se često okliznula.

— Držite se čvrsto za grivu konja! — savetovao joj je Šejn. — I vi, mister Mur. Pustite neka vas konj vuče.

— Ona je kontesa! — reče stenićući i preznjavajući se ambasador. Već je zaostao za njima čitav deo puta. Šejn je usporio da bi ih ambasador sustigao.

— Uvažite to, mister Šejne! — zadihano nastavi Mur kada se uhvatio za grivu njenog konja.

Sunce je zalazilo i već se smrkavalo.

Pre nego što se spustio mrak stigli su do malog stenovitog platoa. Šejn još jednom promeni pravac. Opet su išli peške uzbrdo.

Već se potpuno smračilo kada su zastali kod jednog stenovitog zida.

— Tu ćemo prenoćiti! — reče Šejn.

Kontesa se umorno naslonila na stenu. Ambasador je le-
gao dole. Toliko je bio iscrpljen da nije mogao ni mrdnuti. Nisu bili naviknuti na takav fizički napor.

Šejn pusti uzde i izvuče „parker” revolver iz torbe.

— Sednite, kontesa! Ja ću malo kasnije da odsedlam konje.

Šejn je deo puta pošao nazad. Već posle četvrt milje ugledao je logorsku vatru potere na malom platou.

— Ti pasji sinovi nisu izgubili njihov trag! Četiri velike vatre su gorele dole. Naprežući oči pokušao je da prebroji poteru. Koliko je uspeo da proceni izgleda da se pukovnik sa dva eskadrona nalazio dole. Potera se sastojala od oko stotinak vojnika.

U ovoj divljini broj ljudi nije mnogo značio. Ako nam se zagubi trag onda stotinak konjanika nemaju veću šansu od jednog.

Neko vreme je još posmatrao logorske vatre, a zatim se vratio do njihovog stenovitog zida.

Kada se vratio, ugledao je žar cigarete u mraku.

Kontesa se prislonila uz stenoviti zid i pušila je. Sa sva tri konja poskidala je sedla. Ambasador je ležao ispružen pored nje odmarajući se. Ona ga je prekrila dekom.

— Kakva je situacija, Šejne? — upitala ga je.

On je seo do nje. — Napravili su logor na platou gde smo prošli. Najverovatnije su oba eskadrona zajedno.

I dalje je pušila cigaretu, puštajući kolutove dima u noć.

— Kakve su nam šanse? — upitala je malo kasnije.

— Nisu ružičaste prema situaciji u kojoj smo, konteso! Ali, ja se nadam...

— Prestanite da mi se obraćate sa: kontesa! — prekide ga ona oštrim glasom. — Zovite me Marija. Možda nam je zajednička sudbina da umremo zajedno.

Šejn se smeškao. — To sigurno nije, Marija! U to sam uveren.

— Nego šta nas drugo čeka?

Šejn napravi grimasu.

— Pre bih rekao da nam je sudbina da ćemo uskoro jedno pored drugog jahati kroz Rio Grande.

— Kroz Rio Grande? — upita ga ona začuđeno.

— U ovo doba godine vodostaj je nizak! — nastavi Šejn.

— Vi ste došli iz Vašingtona?

— Da, već sam bio tamo!

— Jeste li oženjeni?

— Ne, nisam!

— U svakom gradu po jedna ljubavnica! Jeste li vi taj tip?

— Tu grešite!

— Kako nam je taj đavo od čoveka samo ušao u trag? — počela ona sa drugom temom. — Kako je samo uspeo da stigne tako brzo na plato?

— Znate, Marija! To zavisi od mnogo toga. Možda je odnekud uspeo da nas vidi.

Šejn stavi ruku na njeno rame. — Još nas nije uhvatio! — reče Šejn.

— Neće nas ni uhvatiti! — nastavi ona. U smehu je dohvatila njegovu ruku.

Bio je to divan dodir. Sva se naježila.

Ugasila je cigaretu i dodirнула ga je i drugom rukom. — Hoće li nas, možda, sutra ujutru uhvatiti? — upita ga ona.

— Pre bih rekao da će sutra ujutro pasti odluka hoće li nas izgubiti iz vida ili neće. Hoćete to da vidite sutra ujutro?

— Obavezno! — reče kontesa.

— Za jednu kontesu je to prilično hrabro.

Ona je za trenutak začutala.

Odjednom Šejn oseti njenu ruku na svom licu. Njeni prsti su tražili njegova usta.

— Zamolila bih te da me poljubiš — rekla je puna gorčine. — Da li te plaši ta pomisao?

Šejn skide sombrero, baci ga na stranu i uze je u zagrljaj.

— Ti si visok i snažan, ne pričaš puno — rekla mu je nežno. — To mi se sviđa na muškarcu.

— A ti si prelepa!

Prste joj je stavio na usne. — Poljubi me već jednom!

Poljubac joj je bio sladak kao med. Dozvolila mu je da joj otkopča jaknu i bluzu. Milovao je rukama. Nije imala mider na sebi. To je on primetio dok su jahali. Koža joj je bila meka kao od svile.

Pripiti jedno uz drugo ljubili su se strasno. Ona je uzdisala od zadovoljstva i zadrhtala je od uzbuđenja, osetivši njegove snažne ruke na svom telu. Lepotica ga je nežno grlila i ljubila.

— Volim te! — šaputala mu je nežno na uho.

Danju je bila ponosna, nepristupačna kontesa, a noću senzibilna žena puna strasti i osećaja. Ovaj snažan muškarac nije to prvi put doživeo.

Ponoć je davno prošla kada su zaspali.

Lepa kontesa je zaspala u zagrljaju čoveka punog snage i muškosti.

DRAGI CITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEJ će izlaziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.
ČITAJTE „KOLT”

Kada je svanulo jutro kontesa i Šejn su ležali, držeći se za ruke. Između stena su pogledali dole na plato. Eskadron konjice se pripremao za polazak. Vetar je donosio dim ugašene logorske vatre.

Marija Lopez odjednom ispruži ruku. — Gledaj! Tamo je! To je on, pukovnik Karosa. Taj visoki, mršav tip. Njegove oči su oči jednog davola.

Šejn se podbočio levom rukom. Eskadron konjice se porredao u stav pripravnosti, predvođen tim mršavim tipom.

— Njega toliko mrzim koliko tebe volim! — reče kontesa. To je prilično grubo zvučalo.

Šejn se nasmeši i obgrli je rukom oko pojasa.

Eskadron konjice je krenuo. Međutim, za čudo napustiše plato u pravcu severa.

To je primetila i kontesa. S osmehom na licu pogledala je Šejna. — Izgubio je naš trag! — rekla je trijumfalno.

Šejn potvrdno klimnu glavom. — Izgleda da su stvarno krenuli drugim pravcem.

Topot konja čuo se čak do njih gore. Sunce je izašlo na horizont. Eskadron konjice se izgubio među stenama.

Kontesa se obesi Šejnu oko vrata i okrete se na leđa. — Ljubi me i voli me, snažna muškarčino! — zahtevala je nežno.

Bila je pravi vulkan. Sva je gorela od strasti. Niko ih nije mogao videti. Karosa je sa svojim eskadronom konjice pošao na sever. A ambasador je spavao kao medved. Ništa ga ne bi probudilo. Oko njih su bile samo planine, stene i šume.

Ptice su letele prema platou gde je noćila vojska. Skupljali su ostatke hrane. Njih dvoje na to nisu stigli da obrate pažnju. Previše su se uživali u ljubavnu igru.

Već se razdanilo kada su se Šejn i kontesa digli. Ona je rukama nameštala svoju frizuru. Šejn joj je stavio elegantan šeširić na glavu i pri tom je poljubio.

— Šta sada misliš o meni? — htela je da zna.

Šejn se nasmešio. To pitanje mu je bilo poznato.

Obuhvatio joj je lice rukama. — Drago mi je što sam te sreo. Nadam se da ćeš i sa druge strane Rio Grande ostati sa mnom.

Gorela je od zadovoljstva i sreće. — Da li to ozbiljno tako i misliš?

On je prigrli i poljubio. Vraćali su se držeći se za ruke.

Ambasador je spavao kao zaklan. Šejn ga je probudio.

Tri dana su jahali kroz planinsku divljinu na istok. U pravcu granice.

Šejn i kontesa su se voleli kako danju tako i noću ili kada su pravili pauzu da bi se konji odmorili. Mur je svakom prilikom prekrpio dekom preko glave i spavao. Jahanje kroz planine ga je zamorilo.

Jahanje kroz divljinu za Šejna sada nije predstavljao napor. Ne bi se moglo reći da nije bio umoran. Kad god bi pogledao to lepo stvorenje uz sebe zaboravio bi na zamor.

Četvrtog dana su izašli na neki put. Od sunca i kiše izbledeo putokaz otkrio im je da su samo tri milje udaljeni od Činege.

Šejn se nadao da će u tom malom mestu sresti svoje drugove. — A možda i malu Vejkuri Indijanku. Ona je isto čula ime mesta u kojem bi trebali da se nađu. Pre nego što su napustili iznajmljenu kuću, Brus, Jork, Seli i Šejn su se dogovarali o tome.

Polako su se približili Činegi. Međutim, kada su stigli u to selo, nisu naišli na nikog poznatog. Niko nije video Akvidu, a ni momke iz Sedme brigade. Gde su do đavola, ostali momci kao i Akvida?

U pansionu je Šejn uzeo dve sobe.

— Šejne! Dve sobe! — uzbuđeno se iznenadi ambasador. — Mogli bismo svi skupa da spavamo. Mislite samo na troškove. Sve ću to morati da obračunam sa Ministarstvom za inostrane poslove.

— Vi to nećete morati! Ja ću to obračunati! Ne možemo sa kontesom da spavamo u istoj sobi.

— Zar ona neće sama platiti svoju sobu?

Šejn nije znao šta da kaže od čuđenja.

— Čoveče! — rekao je ljutito. — Mi ovde idemo na život ili smrt, a vi mislite na troškove!

— Troškovi uvek igraju prvu ulogu!

Šejn napravi grimasu. — Ja to ne gledam u tom svetlu.

— Ako vi to možete tako da obračunate sa vašim nalogo-davcima, onda nemam ništa protiv! — reče ambasador uvređeno.

Šejn je uneo svoje stvari kod njega u sobu, ali je spavao u sobi Marije Lopez.

Noću se čula škripa kreveta kao tiho, srećno uzdisanje žene. Te noći je Šejn više puta osetio koliko je bila srećna.

Ujutro ih je probudio glasan topot konja. Šejn se pažljivo izvukao iz njenog zagrljaja i krenuo do prozora. Meksička konjica je galopom ulazila u selo. Bio je to eskadron pukovnika iz Saltila.

Šejn se okrenuo prema Mariji. Naga je kleknula na krevet. Njene prelepe bujne grudi su ga čitave noći uzbuđivale. U očima joj se sada, međutim, video strah.

Šejn kroči do nje. — Ne boj se! Obuci se odmah!

Otrčao je u sobu ambasadora. — Mister Mur! Brzo! Meksička konjica je tu! Moramo odmah da krenemo dalje.

Starac se još nije potpuno razbudio. Digao je glavu sa jastuka. — Šta se dešava? — upitao je u polusnu.

Međutim, Šejn nije imao vremena da mu objasni situaciju. Okrete se i otrča nazad u sobu da se obuče.

— Osedlaj konje, Marija! — vikao je. — Krenite sa ambasadorom na sever. Ja ću poći za vama.

Sa „parker” revolverom u desnoj ruci i sombrerom u levoj istrčao je iz sobe u kojoj se sa kontesom noću tako strasno ljubili. Kada je kročio kroz vrata hodnikom mu je dolazio u susret vlasnik pansiona veoma uzbuđen.

— Naša Meksička konjica je tu! Traže gringosa kao što si ti!

Šejn mu dobaci zlatnik koji on spretno uhvati rukom.

— Zaveži i zaboravi nas! — reče mu Šejn. Ja više nisam tu, a ako te pitaju nisam nikada ni bio tu.

Debeli Meksikanac poljubi zlatnik. — Da, senjor! — rekao je, povukavši se nazad.

Šejn izađe na ulicu.

Visoki, mršav pukovnik stajao je pred njim. Eskadron konjice bio je na trgu gde su pojili konje na bunaru. Pukovnik mu se obrati. — Jeste li vi jedan od Amerikanaca, koji su ambasadora izveli iz zatvorskog utvrđenja u Saltilu? Gde je kontesa?

Šejn povuče jače crni sombrero na čelo. — Ja tragram tu po planinama Sijera Madre za zlatom! — odgovori Šejn. Ne razumem o čemu vi to govorite

— Prokleti pasji sine! — reče pukovnik, izvukavši svoj teški službeni revolver iz futrole pa zapuca.

Šejn istovremeno poteže svoj „parker” revolver i zapuca dva puta zaredom. Dok je pucao sagnuo se, jer je prozreo pukovnikove namere. Pukovnikov metak mu je fijuknuo iznad glave. Šejnova dva metka su pogodila pukovnika u glavu i grudi. Pukovnik se sručio mrtav na zemlju, stežući grčevito revolver kao da je skupljao poslednju snagu za osvetu.

Šejn je neko vreme gledao nepomičnog pukovnika, a onda se okrenuo i pošao ka pansionu. Kada je hteo da uđe, na vratima se sudari sa kontesom. Imajući svoj određen cilj ona ga odgurnu u stranu i otrča prema oficirima koji su dolazili u susret. Na čelu grupe je bio komandant Linares. On je bio lični prijatelj Lopezovića, a kao protivnik predsednika Diaza pomagao je isto pokret otpora. Nasred ulice pali su jedno drugom u zagrljaj.

Šejn je sada oslobodio od tog davola od pukovnika Karose.

Međutim, i komandant htede da se domogne ambasadora, smatrajući da će na taj način da popravi svoj položaj.

Kontesa ga poljubi, pokazavši na Šejna koji je stajao ispred pansiona. — To je jedan od Amerikanaca! — rekla je kapetanu Linaresu. Ostali su već prešli sa ambasadorom granicu. On je zaostao samo zbog mene. Njemu mogu da zahvalim što sam još živa.

Šejn je slušao njenu priču i smeškao se u sebi. Kontesa je pošla sa komandantom Linaresom.

Četiri vojnika podigoše pukovnikovo mrtvo telo, prebacivši ga preko konja. Vezali su ga za sedlo radi sigurnijeg transporta.

Šejn je uzalud čekao da se vrati natrag u pansion. Laganim korakom se kretao prema sobi. Stao je kao ukopan do prozora, gledajući mehanički šta se napolju dešava.

Eskadron konjice se užurbano pripremao za polazak i uskoro je dat znak da napusti selo. Na čelu je jahao komandant, a kontesa je jahala pored njega. Za njima je jahao vojnik sa meksičkom zastavom u ruci. Šejn je gledao kroz prozor sve dok poslednji vojnik nije napustio selo. Povukao se od prozora i otišao kod Mura u sobu.

Ambasador je u međuvremenu ponovo zaspao. Šejn ga probudi i izvuče iz kreveta. Za desetak minuta su se spremili i napustili mesto. Posle nekoliko dana jahanja stigli su do granične reke Rio Grande. Vodostaj je stvarno bio nizak. Jahali su jedan pored drugog, prelazeći tako reku na teksašku obalu. Voda je dosegala konjima tek nešto iznad kolena.

Kada su stigli na drugu stranu reke jedan jahač im je dolazio u susret. Šejn nije mogao da veruje svojim očima. Bio je to njegov riđan a mali jahač je bila Akvida. Bio je veoma srećan što je ponovo vidi. Prišla je, predavši mu uzde i konja, a onda se skokom stvorila iza njega. Šejn potera konje. Ambasador je jahao za njima. Sada je Šejn hteo stvarno da nešto sazna.

— Koliko imaš godina, Akvida? — upitao je.

— Ne razumem te! — odgovori ona s osmehom na licu, gledajući zaljubljeno u njega.

— Koliko si dečice već rodila?

— Ja, nijedno dete nisam rodila! Ali u selu ima puno dece. Deca su tako velika da i sama već imaju decu.

— Ti bi ipak trebala da znaš koliko si stara! Koliko imaš godina? — ponovi joj on pitanje.

— Šest!

Šejn je ozbiljno pogleda. — Šest! To je glupost. Ti nemaš šest godina.

— Šest plus deset!

Prokletstvo! — prođe Šejnu kroz glavu. Znači ipak je još dete.

— Šest plus deset plus deset! — reče Akvida smeškajući se.

Šejn napravi grimasu. To mu se već više sviđalo. Zgrabio je za ruku i postavio da sedi ispred njega. Više nije hteo dalje da pita. Neka ostane dvadeset i šest.

Posle dva dana jahanja stigli su u Laredo. Šejn je predao ambasadora rendžerima. Tako se rešio ambasadora, ali ne i male Vejkuri Indijanke. Pošto je obavio sve formalnosti predao je telegramom opširan izveštaj događaja u Vašington. Zatim se vratio u hotel.

Akvida je gola ležala na krevetu ogledajući se. — Bolje da spavamo u prirodi! — rekla je.

Šejn se počea po glavi. Samo to ne!

Dve nedelje je ostao Šejn sa Akvidom u hotelu, čekajući na ostale komandose. Ona se polako privikavala na civilizovani život.

O Seliju, Brusu i Džeku, međutim, nije bilo ni traga ni glasa. Kao što je kasnije saznao više se nisu pojavljivali. Ostala je tajna na koji način su umrli.

— K R A J —

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

A ZBOG ČEGA JE TAKO JEFTINA?

siluete

DRAGI ČITAOCI ·

U velikoj dvorani Centra „Vojvodina“
u Novom Sadu, 5. septembra 1987. godine
u 20,30 sati održaće se finalna priredba za izbor

MIS JUGOSLAVIJE

Glavni sponzor ove manifestacije je

NIŠRO „FORUM“

– OOUR „MARKETPRINT“

Novi Sad

U Ljubavnim vikend romanima broj 1641
od 25. VIII; 1642 od 28. VIII i 1643 od 1. IX
1987. godine objavićemo u posebnim prilogima
kolor fotografije svih 24 kandidatkinja,
znači u svakom od ova tri broja će biti prilog
sa kolor fotografijama 8 kandidatkinja.

Devojka izabrana za MIS JUGOSLAVIJE
učešćevaće na izboru MIS EVROPE u Londonu.
Izbor MIS JUGOSLAVIJE obaviće se uz bogat
zabavno muzički program u kome će učestvovati
poznati izvođači zabavne i narodne muzike.

Ulaznice ćete moći da kupite na blagajni
Centra „Vojvodina“ od 20. VIII 1987. godine.
Informacije na telefon 622-222.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

